

N:o 27 • 2019

Sukupuu

Väänästen sukupuu

Väänästen Sukuseura ry:n jäsenlehti

Julkaisija

Väänästen Sukuseura ry
Kotikatu 6 E 11
33710 Tampere
www.vaanstensukuseura.fi
vaanstensukuseura[at]gmail.com

Toimitus

Päätoimittaja
Pentti Väänänen

Julkaisutoimikunta

Riitta Mäkinen, toimitussihteeri
Eeva-Riitta Piispanen
Annikki Vuoti

Taitto

Maria Väänänen

Painopaikka

PunaMusta Oy, Tampere

ISSN 1797-1780

Sukuseuran hallitus

Esimies:

Pentti Väänänen, Tampere,
040 721 7605

Varaesimies:

Eeva-Riitta Piispanen

Sihteeri/jäsenasiat:

Jukka Väänänen
jukka.k.vaananen[at]gmail.com

Taloudenhoitaja:

Outi Pyymäki
050 344 7616

Muut jäsenet:

Sinikka Aaltonen, Helsinki
Tuula Anttila, Oulu
Heini Kapanen, Järvenpää
Aki Väänänen, Kuopio
Heikki Väänänen, Kuopio
Kalervo Väänänen, Turku
Martti Väänänen, Siilinjärvi

Nro 27 • 2019

4 Esimiehen tervehdys *Pentti Väänänen*

Elämätä entisten immeisten – Sukututkimusta ja muistelua

5 Siilinjärven Vännilänharju *Antti Väänänen,
Pentti Väänänen*
14 Aukusti ja Teuvo Väänäsen elämää *Irja Mikkonen*
21 Kyläkuvaaja Oskari Väänäsen tuotanto nähtävänä *Riitta Mäkinen*

Väänästen veistämää ja Väänästä veistettyä

26 Auringon synty *Assar Väänänen*
28 Aviopäätös isovanhempien tapaan *Annikki Vuoti*
29 Näkymätön Viänänen *Jope Pitkänen*

Että hoijettais sitä leiviskee – Merkillepantavia Väänäsiä

30 Väänäs-taiteilijoiden töitä esillä *Eeva-Riitta Piispanen*
Juuret-kesänäyttelyssä Pöljän Lassilassa
32 Onnellinen Heikki, hymiömies *Riitta Mäkinen*

Kuj jäseniä yhteisen perreen – Sukuseuran nuorta polvea

34 Hiraganoja, hikeä ja kyynelitä *Anna Väänänen*
38 Minun näköiseni tarina *Hanna Kaimo*
41 Perheenäidin maisterihaaveet *Marja Heikkinen*
44 Tutkimusmatka kestävään käsityöhön *Niina Väänänen*
48 Vaihtovuosi Australiassa *Ronja Väänänen*
50 Mielenkiintoiseen ja monipuoliseen *Taru Weckström*
sairaanhoidajan ammattiin
52 Sveitsiä ja Tobleronea *Tiina Väänänen*
54 Tietojenkäsittelyä Skotlannissa ja Lontoossa *Viivi Pursiainen*

Kaet toisistaan niin ne tykkee – Sukuseura kokoontuu yhteen

57 Sukukirja Pöljän ja Kolmisopen Väänästä *Pentti Väänänen*
julkistettiin Siilinjärvellä
59 Väänästen sukuseuran vuosikokous *Eeva-Riitta Piispanen*
Tampereen Vapriikissa 6.4.2019
65 Väänästen sukukirjan saatavilla olevat osat
66 Sukuseuran matka Viroon 11.–14.6.2020
67 Murtolahden Väänäset Lomakartano Kivennavalle
67 Sukuseuran hallitus tiedottaa

Esimiehen tervehdys

Vuoden 2019 iloisimmat uutiset tulivat urheilusta. Suomi voitti jääkiekossa MM-kultaa ja Kuopion Palloseura savutti Suomen mestaruuden jalkapallossa. Edellisen lämpimän kesän jälkeen saimme viettää säden puolesta pitkäaikaisten keskiarvojen mukaisen vuoden.

Kansainvälisessä tilanteessa ei ole tapahtunut suuria muutoksia – onneksi. Yhdysvalloissa twiittaillaan ja seurataan presidentti Trumpin teatteria. EU menettää globaalisti painoarvoa ja Brexit odottaa edelleen ratkaisua. Tuntuu kuin olisimme jonkin suuren mullistuksen edessä.

Maapallon ilmasto on muuttunut aikojen saatossa, mutta nyt näyttää muutos olevan nopeampaa kuin viimeisten satojen vuosien aikana. Tiedemiehet ennustavat merenpinnan nousevan metrejä, mikä pitää hyväksyä tosiasiana. Ihmiskunta joutuu mukautumaan ilmaston lämpenemiseen ja sen seurauksiin on hyvä valmistautua ajoissa. Esimerkiksi Suomen pääkaupungin siirtäminen Savoan pitää suunnitella ajoissa ennen kuin Itämeren aallot huuhtelevat Helsinkiä.

Sukuseuran vuosikokous pidettiin Tampereella Tammerkosken partaalla keväällä 2019. Seuraava vuosikokous järjestetään 4. huhtikuuta 2020 kylpylähotelli Kunnonpaikassa

Siilinjärvellä, jonne toivotaan runsaslukuista osanottoa.

Ensi kesäkuussa teemme toivotun ulkomaanmatkan Vieroon. Matkasta on tarkemmin lehdessä ja myöhemmin seuran kotisivuilla.

Vuosi 2020 on jälleen sukukokousvuosi. Sukujuhla ja 18. sukukokous pidetään Mikkelissä 1.-2.8.2020. Sukukokouksesta tulee tarkemmin tietoa jäsenkirjeessä huhtikuussa.

Kunniajäsenemme Pertti Väänänen sukukirja Pöljän ja Kolmisopen Väänästä julkistettiin tammikuussa Siilinjärvellä. Hänen johdolla jatketaan edelleen tietojen keräämistä sukuhaaroittain. Erityisesti Puiroolahden, Hirvimäen, Kurolanlahden, Limalahden ja Murtolahden sukuhaaroista toivotaan saatavan viimeiset tiedot ennen kirjojen julkaisemista.

Kiitän eri tapahtumien järjestäjiä ja niihin osallistuneita Väänänsukuisien hyväksi tehdystä sukuseuratyöstä. Esitän lämpimät kiitokset tämän lehden valmistumisesta julkaisutoimikunnalle ja taittajalle sekä aineistoa lähettäneille, jotka vastaavat kirjoitustensa sisällöstä.

*Rauhallista Joulua ja
onnea uudelle vuosikymmenelle*

Pentti Väänänen
Esimies

Elämätä entisten immeisten - Sukututkimusta ja muistelu

Siilinjärven Vännilänharju

Teksti: Antti Väänänen ja Pentti Väänänen
Valokuvat: Raimo Väänänen arkisto ja Antti Väänänen

Vännilänharjun tila, joka on ollut Väänästen asuttama vuodesta 1900 alkaen, sijaitsee Vaivionniemellä Laju-järven rannalla Siilinjärven kunnassa. Vaivionniemen Väänäset ovat lähtöisin Murtolahden Paalanniemestä, eli kuuluvat Murtolahden sukuhaaraan.

Murtolahden sukuhaaran kantaisänä pidetään Pekka Väänästä (1713-27.11.1789), joka muutti Kehvolta kotivävyksi Murtolahden Paalanniemelle mennessään 4.6.1736 naimisiin Anna Mönkkösen (n. 1720-31.3.1772) kanssa. Näin Paalanniemestä tuli Murtolahden Väänästen kantatila 1730-luvulla. Pekalla ja Annalla oli 12 lasta, joista seitsemän kuoli alle viiden vuoden ikäisenä. Paalanniemen tila tunnetaan nyt Murtolana, jonka isäntänä on Markku Väänänen.

Vaivionniemi - Vännilänharju

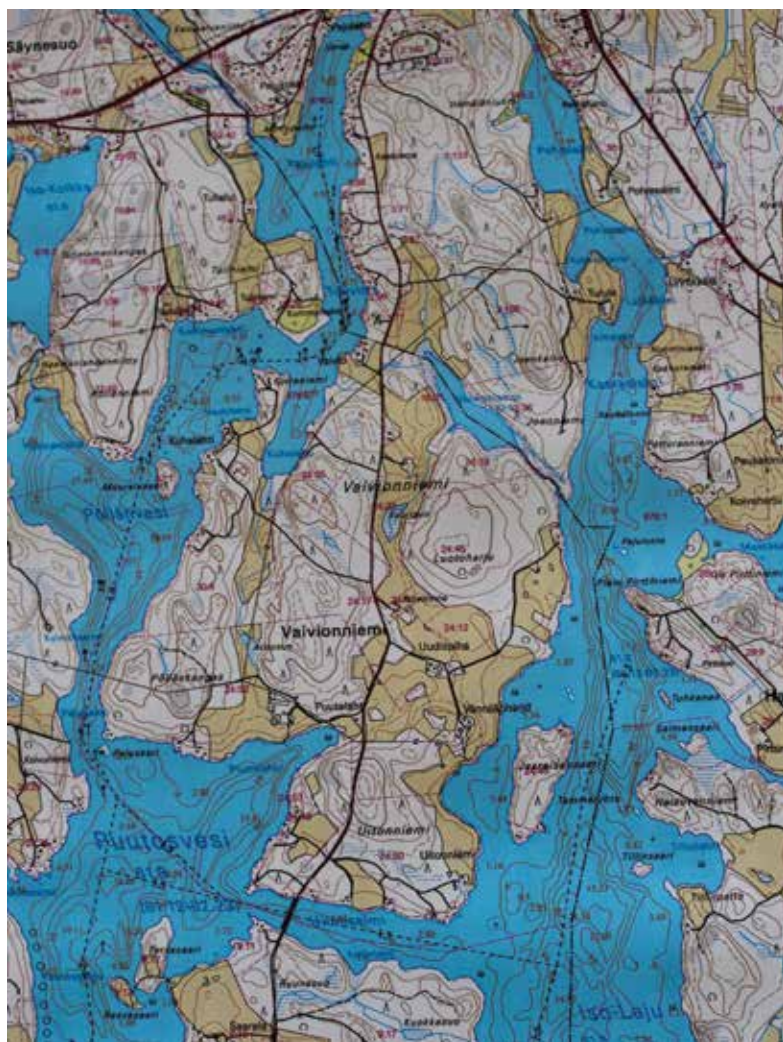
Vaivionniemi, jonne Aaro Väänänen perheineen muutti Paalanniemestä 1898, rajoittuu idässä Lajun järveen,

etelässä Puutosveteen, lännessä Pönlänveteen ja pohjoisessa Vaivionlampeen. Tilan koko oli alkujaan 273 ha ja nykyisin pinta-ala on 70 ha. Vännilänharju-nimeä on Vaivionniemen tilasta käytetty puhekielessä jo Väänästen alkuajoista, mutta nimi tuli virallisesti kiinteistörekisteriin vasta vuonna 1962.

Vaivionniemi kuului Kuopion pitäjään ja sitten Nilsiin. Siilinjärven kunnan perustamisen yhteydessä 1925 niemen eteläosa jäi Siilinjärven puolelle ja Vaivionlammen pohjoispuoli Nilsiin.

Tilan historian vaiheista on saatu tietoja virallisista jakokirjoista ja rekisteriotteista sekä Raimo Väänänen kertomista tapahtumista, joista tieto on periytynyt suullisesti.

Tila on jakokirjan mukaan perustettu vuonna 1664 Vaivionniemi nimiseksi perintötilaksi Rno 24 Nilsin pitäjän Kaaraslahden kylässä. Tietojen mukaan tilaa on asuttanut Ruuskasen suku aina vuoteen 1900 asti. Taavetti Ruuskanen ja vaimonsa Maria myivät

tilan 22.9.1898 Murtolahden Paalan-
niemessä syntyneelle Aaro Väänäselle
(3.4.1839–17.12.1916) ja hänen vaimol-
leen Maria Pekkariselle (19.8.1846–
21.4.1899). Vaivionniemi oli Ukko-Aa-
ron äidin Eeva Ruuskasen kotipaikka,
joten Aaro osti mummolansa serkul-
taan Taavetilta. Maria kuoli seura-
vana keväänä 1899 Paalanniemessä.
Aaro sai kiinnekirjan taloon 5.3.1900
ja muutti sen jälkeen neljän poikansa
ja viiden tyttärensä kanssa Vaivion-
niemen tilalle.

Ukko-Aaro

Ukko-Aaro ja Maria saivat yksitois-
ta lasta, jotka syntyivät Murtolahden
Paalanniemessä.

Maria (s. 25.1.1864) meni naimisiin
1906 Eerik Hiltusen (s. 3.8.1882) kans-
sa. Pariskunta muutti häiden jälkeen
Muuruvedelle, Pieksä 15 ja vuonna
1918 Nilsään Kaaraslahti 13.

Tiina Sofia (17.7.1865–10.5.1903)
avioitui 1885 Lassi Pekka Hartikai-
sen (5.8.1862–30.-11.1932) kanssa.

*Ukko-Aaron ja Marian lapsia: Takana vas. Maria, Agatha, Rikhard, Iida ja Hilma,
edessä Kusti tai Pekka, Aaro, Pekka tai Kusti ja Johanna*

Pariskunta sai kahdeksan lasta ja asui
Nilsin Pieksän Heikkilässä.

Pekan (27.6.1868–30.5.1908) puo-
liso oli vuodesta 1900 Anna Alina
Holopainen (2.8.1879–26.7.1953) Lep-
pävirralla ja heille syntyi kolme lasta.
Pekan kuoltua Anna muutti pienten
lastensa kanssa takaisin Leppävirralle
joulukuussa 1908.

Johanna (9.5.1870–1940) meni nai-
misiin murtolahtelaisen Kalle Leski-
sen (11.3.1874–7.4.1922) kanssa 1892
Paalanniemessä. Pariskunta sai kym-
menen lasta ja asui Murtolahden
Leskelässä.

Aaro (10.7.1872–26.2.1922) nai puo-
lisokseen Anna Hartikaisen (5.1.1873–
28.3.1944) vuonna 1898.

Anna (30.1.1875–1945) meni nai-
misiin Aaro Hartikaisen (16.7.1871–
1.1.1929) kanssa 1903. Aaron sisar
Anna oli naimisissa Poika-Aaron
kanssa. Pariskunta asui Nilsin Ki-
nahminniemellä ja heillä oli kaksi
poikaa.

Kalle (14.2.1877–28.2.1906) avioitui
Hilma Karoliina Pitkäsen (25.6.1883–
21.5.1905) kanssa 1903. Heille syntyi
Saimi-tytär 1904. Koko perhe kuo-
li vuoden sisällä Vaivionniemellä.

Hilma kuoli toukokuussa, Saimi joulukuussa 1905 ja Kalle helmikuussa 1906.

Agatha (19.7.1881-5.5.1949) avioitui rantasalmelaisen Pekka Kyllösen (16.3.1875-1.7.1929) kanssa vuonna 1905. Heille syntyi viisi lasta.

Juho Rikhard ”Riko” (31.1.1883-21.1.1949) kuoli poikamiehenä Murtolahden Leskelässä.

Hilma (23.3.1885-23.7.1907) kuoli 22-vuotiaana naimattomana Vaivionniemellä.

Iida (13.9.1887-18.2.1960) avioitui rantasalmelaisen Ferdinand Kyllösen (4.1.1890-7.3.1946) kanssa 1910. Ferdinandin Pekka-veli oli naimisissa Iidan Agatha-sisaren kanssa. Ferdinandin kuoltua Iida muutti asumaan Kuopioon vuonna 1948.

Vaivionniemeä alettiin jakamaan perillisten kesken vuonna 1915 vanhan isännän suostumuksella. Ukko-Aaro kuoli jaon aikana vuonna 1916. Jo omistamansa osuuden lisäksi Poika-Aaro osti veljensä Rikhartin osuuden tilasta. Täten hänen hallittavakseen tuli 77 ha.

Agatha ja Pekka Kyllönen sekä Iida ja Ferdinand Kyllönen saivat osuutensa yhtenä palana, jonka he myöhemmin jakoivat ja joista aikanaan tulivat Uudispihan ja Puutelahden tilat. Murtolahdessa asuvat Johanna ja Kalle Leskinen saivat Uitonniemen maapalana. Anna Hartikainen ja puolisonsa Aaro saivat Vaivion tilan. Muut perilliset saivat osuutensa rahana. Uudispihan, Puutelahden ja Uitonniemen

tiloja ja niiden maapaloja on myyty useaan otteeseen.

Poika-Aaro

Poika-Aaro, tuleva Vaivionniemen tilan isäntä, osti vuonna 1908 Muuruveden pitäjältä Kierinniemen verotilan vaimonsa Anna Hartikaisen kanssa ja he muuttivat Kierinniemeen Suuri-Pieksän itärannalle.

Takaisin Vaivionniemelle Poika-Aaro muutti vuonna 1917. Muuttoon vaikutti ilmeisesti Kalle-veljen koko perheen kuolema. Kierinniemi jäi edelleen Aaron omistukseen ja viljeltäväksi, mutta hän kuoli Vaivionniemellä 1922. Kierinniemenkin tilaa viljeltiin Väänästen aikaan edelleen, Vaivionniemeltä käsin 30 vuoden ajan. Tilojen välinen 10 km etäisyys hankaloitti viljelystä, koska mm. hevoset siirrettiin uittamalla kapeikkojen yli ja tarvittavat koneet ja työvälineet kuljetettiin järvien yli veneillä. Kierinniemi jouduttiin luovuttamaan sodan jälkeen 1940-luvun lopulla kartjalaisten pika-asutukseen.

Poika-Aaro toimi myös rahtilaivan päällikkönä ja ajoi rahtia Kuopion seudulta Pietariin. Hän oli tarkka mies ja muun muassa kielsi miehistöltä kortin peluun ajon aikana. Laivurin työt alkoivat vuosittain aikaisin keväällä ja päättyivät myöhään syksyllä. Laivurin töiden vuoksi tilan hoito jäi paljolti Anna-vaimon sekä lasten ja apulaisten tehtäväksi. Annan kerrotaan yksin lasten kanssa ollessaan pelänneen

Aini Väänänen Tarinaharjun parantolan osastonhoitajana

pimeään aikaan kylillä liikkuneita kulkumiehiä ja pitäneen kaiken varalta liedellä jatkuvasti kuumaa vesikattilaa, puolustautuakseen mahdollisia tunkeilijoita vastaan. Tietävästi kuumaa vettä ei tähän tarkoitukseen kuitenkaan koskaan tarvittu.

Poika-Aaron lapsista Vilho (8.8.1899-1.11.1964) syntyi jo Paalananiemessä. Anna (14.7.1901-9.1.1979), Hanna (23.8.1903-27.10.1998), Aini (4.10.1905-30.3.1986) ja Kalle (23.10.1907-2.1.1992) syntyivät Vaivionniemellä. Elsa (15.4.1909 – 22.1.1980) ja Aari (22.9.1912- 7.12.1939) syntyivät Kierinniemellä.

Vilho meni naimisiin Martta Parviaisen (30.11.1898-26.1.1984) kanssa. Martta oli syntynyt Murtolahden Hanhisalmessa. Vilho ja Martta asuivat Vaivionniemellä kunnes Vilho

osti 1930-luvun alussa tätinsä Anna ja Aaro Hartikaisen Vaivionniemen tilasta lohkaistun perintötilan Vaivion. Kun Vaivion rakennukset saatiin asuttavaan kuntoon, he muuttivat tilalle, jota myös Aijasniemeksi kutsutaan. Vilho ja Martta saivat kuusi lasta: Pentti s. 1928, Pauli s. 1929, Matti s. 1932, Lauri s. 1934, Hilka s. 1936 ja Lauri s. 1938.

Vilhon jälkeen tilan pitoa jatkoi Pentti Viljami (20.3.1928-13.3.2012) Salmissa syntyneen puolisonsa Mirjami Potaseffin (3.6.1931-8.4.2010) kanssa. Heille syntyi Reijo Tapio 1953 ja kolme vuotta myöhemmin Pirjo Sirpa Anneli, joka meni naimisiin Pentti Tapio Björkin kanssa.

Nyt Aijasniemen isännöyttä hoitaa Pentin poika Reijo vaimonsa Riitta os. Tolosen kanssa. Reijon ensimmäinen

*Uransa alussa Elsa Väänänen koulutti Sallassa tukkikämppien emäntiä.
Kuva on hänen albumistaan Sallan ajoilta, mutta henkilöitä ei tiedetä.*

vaimo Sirpa Rissanen (19.9.1961-24.8.1989) kuoli Tiina-tyttären ja Toni-pojan ollessa alle 10-vuotiaita.

Poika-Aaron kuoltua hänen vaimonsa Anna koulutti kaikki tyttäret ammatteihin, mikä tuohon aikaan oli harvinaista. Aini opiskeli Sortavalassa sairaanhoitajaksi ja Anna Kuopiossa mielisairanhoitajaksi. Molemmat tekivät tahoillaan ansiokkaat urat, Aini Tarinaharjun parantolassa osastonhoitajana ja Anna Harjamäen mielisairaalaan. Hanna kävi emäntäkoulun ja toimi laitosemäntänä talvisotaan asti. Sodan alkamisen aikoihin Hanna tuli hoitamaan vanhaa äitiään Vännilänharjulle.

Elsa kouluttautui talousopettajaksi. Hän toimi Lapissa kouluttaen tukkikämppien emäntiä vuosina 1937-1939 ja teki sen jälkeen elämäntyönsä Hyvinkään kouluissa talousopettajana.

Kalle ja Aari lunastivat yhteisesti sisariltaan osia Vännilänharjusta vuonna 1937. Aari kaatui talvisodassa joulukuussa 1939, jolloin Aarin osuus meni uusjakoon. Kalle lunasti osuudet sisariltaan, vain Vilho otti osuutensa 7 ha metsämaana, jolloin Vännilänharjun tilan kooksi muotoutui nykyiset 70 ha. Kallen ja Vilhon kaikki sisaret asuivat naimattomina ja rakensivat yhteisen omakotitalon Siilinjärvelle vuonna 1952. Sisarukset majoittivat

*Nuoripari Kalle ja Eeva
ja heidän esikoiskaksosensa Raimo ja Kaija Anna-mummon sylissä.*

talossaan Vilhon ja Kallen lapsia heidän oppikouluaikoinaan.

Kalle Aarojen jälkeen isännäksi

Kalle ja hänen vaimonsa Eeva os. Lyytikäinen (24.10.1913-11.12.2001) saivat kuusi lasta, Kaija s. 7.3.1940, Raimo s. 7.3.1940, Kalevi s. 31.8.1941, Marjatta s. 14.9.1943, Liisa s. 14.5.1946 ja Riitta (24.11.1947-25.1.1948).

Tien rakentaminen Vaivionniemelle ja siten myös Vännilänharjulle, alkoi vuonna 1956. Sitä ennen kaikki liikenne oli tapahtunut talvisin hevosella uria ja jäitä pitkin sekä kesäisin laivalla. Maantielle oli matkaa neljä kilometriä. Laiva kulki Kuopiosta tilaan kuuluvan Jaareisen saaren laivalaituriin, jonne siirryttiin veneellä. Laivalla rahdattiin mm. kaikki tilan maataloustuotteet, kuten maito, liha, voi, kananmunat ja marjat myyntiin Kuopioon. Talvisin tuotteet kuljetettiin hevosella. Tien valmistuttua kuljetukset alettiin hoitaa autoilla ja laivaliikenne loppui vähitellen.

Kalle oli taitava käsitöiden tekijä ja hänen tekemänsä huonekalut ovat edelleen käytössä. Kalle toimi myös poikien käsityön opettajana Saarikylän ja Kuuslahden kouluilla. Kalle kuului kirkkovaltuustoon yli 20 vuotta.

Vuonna 1977 Eeva ja Kalle luovuttivat tilan hoitamisen pojalleen Raimolle ja hänen vaimolleen Ullalle os. Mäkelä s. 23.12.1936. Raimo

siirtyi maanviljelijäksi toimittuaan 12 vuotta autokoulunopettajana. Autokoulunopettajaksi Raimo päätyi armeijan autokomppanian ja maatalouskoulussa saamansa kuljetuskokemuksen siivittämänä. Sivutoimisena autokoulunopettajana Raimo toimi vielä maanviljelytoimen ohella alkuvuosina. Ulla toimi sairaanhoitajana Harjamäen sairaalassa eläköitymiseen saakka. Ulla ja Raimo ovat tuttu näky Väänästen Sukuseuran kokouksissa ja sukujuhlissa.

Ulla ja Raimo lunastivat Vännilänharjun tilan osuudet Raimon vanhemmilta ja Raimon sisaruksilta. Sisaruksista Kaija on sairaanhoitaja ja naimisissa Niilo Ruuhisen s. 1939 kanssa. Kalevi toimi rikospoliisina ja on naimisissa Irman os. Lehtosen s. 1946 kanssa. Marjatta oli kartanpiirtäjänä ja edesmennyt puoliso oli Jorma Välimäki s. 1945 k. 2019. Liisa teki työuran pankkivirkailijana ja on naimisissa Martti Aartovaaran s. 1947 kanssa. Liisa ja Martti asuvat Siilinjärvellä sekä muut sisarukset Helsingissä.

Ulla ja Raimo luopuivat maataloudesta 2000-luvun alussa, jolloin pelot siirtyivät vuokraviljelykseen. Ulla ja Raimo asuttavat edelleen Vännilänharjun tilan rakennuksia. Lapset Leena (s. 1969) ja Antti (s. 1967) ovat lunastaneet tilan vanhemmiltaan ja hoitavat metsiä ”etätöinä”. Leena toimii lastenhoitajana ja asuu Vantaalla miehensä Ari Tengvallin kanssa. Heillä on kolme tytärtä, Oona,

Isä Raimo Väänänen ja poika Antti Väänänen Vännilänharjun nykyisen päärakennuksen edessä.

Rosanna ja Lotta. Antilla, joka asuu Joensuussa puolisonsa Katja Pussien kanssa, on kaksi aikuista poikaa Aatu-Ville ja Arttu. Antti toimii rehtorina Kontiolahden kunnassa.

Tilan rakennuksista tiedetään, että 1900-luvun alussa tilalla oli vielä kaksi asuinrakennusta, joista vanhempi siirrettiin 1915-16 jaossa Murtolahden Leskelään Poika-Aaron Johanna-sisarelle ja nuorempaa 1850 rakennettua

asuinrakennusta asutettiin aina vuoteen 1983, jolloin se purettiin uuden rakennuksen vierestä. Nykyinen päärakennus on rakennettu 1982.

Väänästen alkuperäisestä Vaivionniemen tilasta vain Vännilänharju ja Vaivio (Aijasniemi) ovat nykyään Väänäs-sukuisten hallussa.

Henkilötiedot esitetään tarkemmin tulevassa Väänästen sukukirjan Murtolahden osassa.

Aukusti ja Teuvo Väänäsen elämää

Irja Mikkonen

Väänästen sukukirjan Varpas-osassa mainitaan August Aadolf Väänänen (1879–1945) jälkeläisineen. Irja Mikkonen kertoo nyt enemmän ukistaan ja isästään. Samalla tulee kerrottua heidän perheestään ja ympäristöstään Maaningalla ja Siilinjärvellä.

7. Sukupolvi

TAULU 176 (kirjassa sivu 144)

August Aadolf Väänänen

*25.10.1879 Maaninka, Hamula
k.14.04.1945 (65 v.) Maaninka

Vanhemmat:

isä: August Väänänen
(TAULU 109)

äiti: Helena Holopainen

Puoliso: Olga Maria Miettinen;
vihitty 17.03.1907 Maaninka

*02.12.1873 Kuopio msrk.
k.21.05.1915 Maaninka

August Aadolf

August Adolf Väänänen oli pitkä, solakka ja tumma mies, jolla oli huolitellut viikset ja joka osasi käsitellä hevosia. Hän asui perheineen omistamallaan Vastasharju -nimisellä tilalla Maaningan Lapinmäessä. Puoliso kuoli lasten ollessa vielä pieniä. Kasvatusvastuu jäi yksin perheen isälle. Lapsista Eino Augusti oli tuolloin kuuden, Tauno Adolf vajaan neljän sekä kaksoset Teemu Antero ja Teuvo Alarik vajaan kahden vuoden ikäisiä. Ensimmäinen lapsi Saima Maria oli elänyt vain kaksi viikkoa. Pojat vartuivat ja kävivät kansakoulua Kinnulanlahden koululla.

Augustin ovet olivat avoinna kaikille kulkijoille. Joskus tupaan majoituivat romanit monine matkakuormineen. Kun säängyt eivät riittäneet, petit tehtiin pitkin lattiaa. Joskus, kun nuoret miehet palasivat tanssireissuiltaan, he eivät nähneet hämärissä lattialla nukkujia, vaan saattoivat vahingossa tallata romaninaisten hameille. Naiset kiljuivat pelästyksissään niin, että kaikki heräsivät.

Augustia kiehtoi hengellisyys, ja hän toivotti kaikki uskonnolliset yhdyskunnat tervetulleiksi kotiinsa seuroja pitämään. Erityisesti hän piti kauniista hengellisistä lauluista.

Sitten pojat joutuivat sotaan, paitsi Eino, joka työskenteli kotirintamalla. Teuvo kaatui sodassa. Teemu haavoitui vaikeasti ja kuoli sotavammoihin. Taunokin haavoittui, mutta kotiutui talvi- ja jatkosodan veteraanina.

August asui sota-ajan kotonaan Vastasharjulla, mutta koska hän ei enää pystynyt hoitamaan taloon kiinnitettyjä, pankin yllättäin irtisanomia lainoja, hän myi talon pojalleen Taunolle. Taunon ollessa sodassa August ja Taunon vaimo, Saima Maria hoitivat yhdessä tilaa Augustin kasvattitytär Kaisa Savolaisen ja Augustin uuden puolison Johannan avustamana.

August kyyditsi hevosella talon omaa väkeä ja naapureita Kinnulanlahteen linja-autolle, Alapitkään rautatieasemalle, lääkäriin, kirkkoon ja yleensä sinne minne tarvitsi, kuten Maaningan Leppäniemen synnytyslaitokselle ja sieltä kotiin. Taunolla ja Saimalla oli jo tuolloin (tulevista kuudesta lapsestaan) kaksi tytärtä, Irja ja Irene ja odotettu poika, Pentti syntyi kesällä.

Augustin uudella puolisoella Johanna Väätäisellä oli kaksi poikaa: Hannes ja Kusti. Yhdessä he Taunon kanssa rakensivat uuden kodin Augustille ja Johannalle Hanneksen ja Kustin omistaman talon jatkoksi Kinnulanlahteen, Alapitkän- ja

Maaninka-Kuopio -tien risteykseen. Taunon lähes nelivuotias tytär Irja, joka oli tottunut Vastasharjulla nukkumaan August-ukin vieressä, nukkui vastustuksista huolimatta myös uudessa kodissa hänen vieressään, kun oli ikävöinyt ukkia ja tullut käymään. Vastustus johtui siitä, että ukki oli vilustunut ja sairastunut lentävään keuhkotautiin ajaessaan hiekkaa naapureille. Taudin pelättiin olevan tarttuvaa laatua. Ukki nukkui pois, mutta tauti ei tarttunut kehenkään. Onneksi Johanna-mummo ei jäänyt yksin, vaan sai jatkaa elämänsä lastensa ja lastenlastensa kanssa samassa talossa.

Saima Kwick ja Tauno Väänänen
kihlakuvassaan.

8. Sukupolvi

TAULU 269 (kirjassa sivu 170)

Tauno Aadolf Väänänen,
maanviljelijä

Isä: August Aadolf Väänänen
(Taulu 176)

Äiti: Olga Maria Miettinen
*09.06.1911 Maaninka
k.24.06.1983 (72) Siilinjärvi

Puoliso
Saima Maria Kvick,
vihitty 22.09.1940 Maaninka

Tauno Aadolf

Tauno Adolf oli pitkä, solakka ja voimakas mies, kuten isänsäkin. Hän oli ollut metsä- ja uittotöissä ja säästänyt rahaa ennen sotaa. Niinpä hän pystyi säästöillään ja pankkilainan turvin ostamaan isältään velkaantuneen Vastasharju-nimisen kotitilansa Maanigan Lapinmaässä. Rintamamiehenä hän sai ostaa myös lisää metsää. Hän raivasivat uutta peltoa alavalle maalle, joten hallan pelko oli jokavuotinen. Raivioilla kasvoi runsaasti mesimarjoja, messiä. Tilan maasto oli niin vaihtelevaa, että siellä kasvoi kaikkia muita marjoja paitsi karpaloita.

Työtä ja hiihtoa

Tauno ja vaimonsa Saima olivat kovia tekemään töitä. He raivasivat ja rakensivat jatkuvasti. Myös lapset opetettiin

Vakavan pariskunnan kuva lieene otettu, kun Saima pääsi vierailemaan Taunon luona rintaman lähellä. Hän kävi katsomassa tätä myös sotasairaala, mutta kuva tuskin on siltä kerralta.

jo pienenä työntekoon. Työ ensin ja leikki vasta sitten, oli järjestys. Heinäniityllä sai kuitenkin valita söikö tauolla vai menikö uimaan. Tauno sanoi, että Luoja ei laiskoja elätä. Kaikkina vuodenaikoina herättiin aikaisin aamulla ja myöskään vierailulla olleet sukulaiset eivät saaneet nukkua yli kuuden. Tauno huusi kovalla äänellään: ”ylös, ylös, job, job, piti olla jo, tämä ei oo mikään silimisairaala”. Tauno oli ankara kasvattaja ja määräsi perheessä paitsi työn teon myös oikeudet mahdollisiin harrastuksiin, valvoi pöytä- ym. -tapojen noudattamista ja antoi tai eväsi kyläilyluvan. Vaimonsa Saima oli kuitenkin taitava

neuvottelija, joten asiat yleensä järjestivät jotenkin.

Hiihto oli luullinen harrastus, jos pakolliset työt oli tehty. Tauno oli itse innokas hiihtäjä. Hän harjoitteli paljon ja osallistui kilpahiihtoihin menestyksellisesti piirimestaruustasolla. Suksen luistoa kokeiltiin päivittäin ja voiteita hienosäädettiin. Tietenkin hän toivoi myös lapsistaan hiihtäjiä, mutta valitettavasti joutui siinä pettymäänkin. Esimerkiksi silloin, kun koulussa oli hiihtokilpailut ja ekaluokkalainen, Taunon vanhin tytär, tuli viimeisenä maaliin, vaikka oli vielä yläkoululaisen naapurin kehotuksesta oikaissutkin loppumatkan. Tauno odotti sinisessä hiihtopuvussa opettajan vieressä ja lupasi järjestää kotona uudet kilpahiihdot, ja järjesti-kin paremmin seurauksin.

Kerran sunnuntaisella hiihtoreisulla Lapinjärven jäällä Tauno hypäsi suksilta tervehtimään pyydyksiä kokevia serkkujaan ja hups! Mukana ollut ekaluokkalainen tytär ei nähnyt isäänsä, eikä oikein ymmärtänyt mitä tapahtui. Tauno nousi kuitenkin ylös merkitsemättömästä katiska-avannosta, jonka päälle oli satanut lunta. Hevosella hänet sitten vietiin mäen päälle Eino sedälle eli veljelleen, vaihtamaan kuivia vaatteita ettei sairastuisi. Radiosta tuleva Jumalanpalvelus ei vaan ollut vielä loppunut, joten Maijuttadiltä jäi virsi kesken.

Lapsista kaksi: Irene ja Helena olivat perineet isänsä tyylin ja innostuksen hiihtämiseen. Pojatkin, Pentti ja

Matti hiihtivät hyvin. Hiihdossa Irene ja Helena voittivat kaikki kilpailut mihin osallistuivat. Helena harrasti kilpahiihtoa ja osallistui mm. kolme kertaa Sveitsissä ja Italiassa pidettyihin pankkien Euroopan mestaruuskisoihin menestyksellisesti.

Hevosmiehenä

Samoin kuin isänsä, Augusti, myös Tauno tykkäsi hevosista, mutta selaisista, jotka menevät lujaa ja ovat hyviä myös auran edessä. Molemmat ominaisuudet vaan eivät yleensä olleet samassa hevosessa. Ryöppy oli hyvä työhevonen, mutta hyvin rauhallinen, jopa kömpelö isoine kavioineen. Leimu juoksi ketterästi, mutta ei halunnut vetää työkoneita. Monta kertaa Tauno osti markkinoilta hevosen, mutta yleensä pettyi kaupoissa. Yksi hevonen puri ja potki ja toinen meni niin lujaa, ettei jaksanut vetää kuormarekeä kuin parikymmentä metriä ennen kuin nääntyi, oli yltä päältä märkä, ja suusta tuli vaahtoa. Kerran hän antoi hevosen koeajettavaksi hevoskauppiaille, jonka kanssa piti tehdä kaupat, ja hintakin oli jo sovittu. Siinä kävi kuitenkin niin, että hevonen meni, mutta rahoja ei koskaan tullut. Kerran Tauno oli nähnyt hevonsensa ja juossut perässä, kun ostajaehdokas ratsasti sillä. Hän saikin hevosta hännästä kiinni, mutta ratsukko pääsi karkuun kun suoperäinen maasto oli upottavampi kaksijalkaiselle kuin nelijalkaiselle juoksijalle.

Kun Tauno myi metsää ja hoiti itse kuljetuksen, hän tarvitsi tilapäisesti usemmankin hevosen ja apumiehiä ajamaan tukkeja ja propseja laaniin. Aikataulut olivat tiukat ja ajojen piti tapahtua talvikelillä. Hän osti myös Jopu-merkkisen moottorisahan, mikä helpotti savotan etenemistä. Kun hänellä oli puunkaadossa ja propsinteossa apumies, mittatyttö tai -poika, eteni työ nopeammin. – Ja koululaisille se oli sopivaa hommaa. Koulu oli pakollinen, mutta työ oli tärkein.

Taloudessa olivat hevosen lisäksi tärkeitä myös muut kotieläimet, kuten lehmät, vasikat ja hiehot, lampaat, joskus myös vuohet, possut, kanat ja kukot. Munia, maitoa ja lihaa ja viljaa tuli omasta takaa. Kuitenkaan rahat eivät aina riittäneet, varsinkaan silloin kun tilalla oli lainoja, mitä piti lyhentää. Silloin Tauno kävi savotassa ja ajoi puita toisille.

Joulukirkossa käytiin hevosella. Sitä odotettiin perheessä riemulla ja se oli kivaa kaikista. Kirkon jälkeen Tauno laittoi itse ruoan, vaikka tavallisesti ruoanlaitosta vastasi emäntä, joka onnistui kaikessa. Ruoka oli savolaista talkkunaa, johon talkkunajauhoista keitettiin puuro ja sen päälle laitettiin tirripaistia, paistettua sian kylkeä. Kaikki tykkäsivät siitä.

Toisen joulupäivän Tapaninajelu oli myös hyvin odotettu. Silloin käytiin sukulaisten luona. Perhe oli niin suuri (2-4 aikuista ja 6 lasta), että mentiin kahdella hevosella. Kotona oli usein joulun aikaan kyläilemässä ja auttamassakin Kaisa tai mummo

ja Anni-täti, August-ukin uuden puolison sisar, joka asuikin pitkiä aikoja Vastasharjulla.

Lauluja ja unia

Tauno otti huomioon usein myös toisten tekemän työn ja ilmaisi kiittolisuuttaan. Hän muokkasi sanottavansa runomuotoon, kuten ruoasta kiittämisen:

*”Kiitos ruoan jäläkeen,
nyt ei oo ennee näläkee.
Tähteet pöytään jäköön,
Emäntä siitä ne vieköön”.*

Saunasta tultua kuului:

*”Kiitos puun pilkkojalle ja kantajalle,
saunanlämmittäjälle, veen kantajalle,
vastan tekijälle, löylyn lyöjälle,
selän pesijälle”.*

Tauno tykkäsi myös viinasta ja osti sitä markkinoilta ja muiltakin kaupunkireissuiltaan. Joskus häntä jouduttiin pelkäämään. Ryöppy-hevonen toi hänet kotiin ja hirnahti pihan edessä merkiksi väelle, että isäntä on tullut kotiin ja vetäjäkin halusi lepäämään. Hyvällä tuulella ja erityisesti humalassa hän lauloi monia lauluja, joista osan oli itse tehnyt. Yksi hänen mieluisista lauluistaan oli:

*”Olin poika nuori kun äitini kuoli,
jalat oli mukavasti pystyssäpäin,
yhdessä he minut teki,
saunanlattialle veti,
sieltä minä läksin poika maailmaan.
Ei ole renkipojalla mittää hättää,
ruokaverosta kun huolen pittää,
renki puree mälliä,*

*polle vetää kärryä;
yhdessä kotia kiiruhtaa. HEI!”*

(Taunohan ei ollut vielä edes neljää, kun hänen äitinsä kuoli.)

Toinen suosittu laulu oli liinakko- varsasta ja linjaarirattaista, kun itse pitää suitsista kiinni. Usein hän myös herkistyi ja lauloi ‘Olen kuullut on kaupunki tuolla’.

Sodasta Tauno ei koskaan puhunut, mutta puoliso kertoi kuulleensa hänen puhuvan unissaan sodan kauhuista. Myös veteraanien tapaamisissa saattoi tarkkakorvainen kuulla oven läpi kuinka miesten ääni värisi kun he itkien muistelivat sodan kauheuksia.

Joskus Tauno kertoi unistaan. Lap-sena hän oli nähnyt unta, että naapurissa, Sulunkallio-nimisellä tilalla asuvan Henrik-setänsä Hanna-vaimo oli kulkenut mustissa vaatteissa, kädet puuhkassa kiireesti kirkolle päin ja oikaissut Halolan mutkan, jolloin matka lyheni. Tauno oli kertonut unen isälleen Augustille ja tämä edelleen kymmenen vuotta itseään vanhemmalle Henrik-veljelleen, joka oli kehottanut Augustia tukkimaan poikansa suun. Hanna-täti oli tuolloin ollut terve, mutta hän nukkui pois kahden viikon kuluttua lentävään keuhkotautiin.

Kalamiehenä

Kalastaminen oli merkittävä harrastus ja ravinnonhankintatapa. Katiskoja ja mertoja oli kiva tarkastaa. Kalareissut eivät kuitenkaan aina olleet mieluisia, kun melalla tuli vettä päälle varsinkin verkonlaskussa. Soutajia ei helposti

löytynyt siihen hommaan, ja kaikki yrittivät paeta tilanteesta. Kuitenkin sen, jonka hän määräsi, oli lähdettävä. Se ei ollut koskaan äiti, vaikka he olivat usein yhdessä ongella.

Juhannukseksi piti saada isompaa kalaa kuin muulloin. Tauno meni silloin kalastamaan Lapinjärven sijaan Onkivedelle ja sieltä tuli siikaa tai kuhaa. Lapinjärvestä nousi lahnaa, särkeä, ahventa, haukea ja talvella madetta. Perheessä syötiin paljon itse kalastettua kalaa. Joulun kala oli kuitenkin lipeäkalaa, turskaa tai seitiä, minkä valmistaminen vedessä liotuksineen kesti viikkoja, mutta sitä syötiin joulupäivänä.

Tuulastaminen oli erilaista kalastusta. Utuisena, hämärässä ja pimeässä maisemat näyttivät oudon satumaisilta ja ääniä oli vähemmän kuin päivällä. Linnut olivat lakanneet laulamasta ja nukkuivat. Karja ja metsän eläimet nukkuivat ja joku kala polskahti silloin tällöin. Veneen kokassa oli raukea olo ja uni tuli helposti. Kerran saaren lähellä Tauno sanoi pienelle kalakaverilleen, että katso nyt hän ottaa ison hauen. Hän iski haukea atraimella, mutta se osui vaan pyrstöön. Hauki hyppäsi kauniissa kaaressa saareen ja vähän ajan kuluttua takaisin veteen.

Suruja

Tauno osti lisämaana niityn, että tilasta tulisi elinkelpoisempi, ja sitten vielä toisenkin, mutta siitä tuli myyjän taholta ikävyyksiä. Vaikka niitylle oli saatu lainhuudot, jopa yhdet

ennen Taunoa, selvisi se että myyjä ei omistanutkaan niittyä vaan sen omisti hänen elossa oleva tätinsä, joka oli testamentannut sen hänelle. Yhdessä he saivat kaupan purettua ja Tauno joutui maksamaan niityn hinnan uudelleen vielä paljon suurempana. Käräjäoikeus katsoi myyjän syyttömäksi, siis teon oikeutetuksi. Asia vaivasi Taunoa paljon. Hän ei kertonut puolisolleen, kun meni Keiteleelle ja osti pakkohuutokaupasta ison Koutajärven rannalta maatilaa, jossa oli hyvät pellot mutta metsät oli hakattu harvaksi. Hän myi Vastasharjun ja piti huutokaupan, missä myi mielestään kaiken turhan kuljetettavan tavaran, eikä puoliso ehtinyt kaikkeen ilmoittamaan eriävää mielipidettään. Tauno kuitenkin ikävöi Vastasharjulle, josta löytyivät parhaat joulukuuset ja vihdakset, joista saunavastat tehtiin. Hän aikoi ostaa Vastasharjun takaisin, mutta osti kuitenkin talon Siilinjärveltä, jonne sitten perheineen muutti. Hän ikävöi Maaningalle koko lopun ikänsä.

Tauno jaksoi ja osasi tehdä elämää eteenpäin vieviä asioita, vaikeissakin tilanteissa. Äidin menetys lapsuudessa tuntui kaipauksena kuitenkin koko hänen elämänsä ajan. Teuvo-veljen kaatuminen sodassa ja toisen veljen, Teuvon kaksoisveljen Teemun menetyminen sodassa saamiinsa vammoihin olivat Taunolle raskaita kokemuksia. Surua lisäsi vielä isän kuolema sodan loputtua ja se että myös lanko eli puolison, Saima Marian veli Jaarli Kvick kaatui sodassa.

Suru, josta Tauno ei koskaan

jaksanut toipua, oli rakkaan Liisa-tytären sairastuminen ja menetys. Se oli suuri suru myös koko perheelle. Liisa oli sairastunut vakavasti kaksivuotiaana, mutta toipunut oltuaan pitkään sairaalahoidossa. Tauno oli tuolloin sanonut, että menköön koti, kunhan vain Liisa saadaan pitää. Liisa saikin elää 26-vuotiaaksi, jolloin hän menehtyi sydänsairauteen. Hänen tyttärensä Susanna oli tuolloin kaksivuotias.

Toimeliaan perheenisän viimeinen juhannus

Tauno seurasi aikaansa, kuunteli uutiset ja tapasi ongelmatilanteissa paikkakunnan kansanedustajia ja lähetti kysymyksiään selvitettäväksi Maamiehen tietolaari -nimiseen radio-ohjelmaan. Hän kohteli hyvin hevosia ja kaikkia eläimiä. Hän kunnioitti vaimoaan ja vaati myös lapsilta ja lapsenlapsilta äidin ja mummon auttamista ja kunnioittamista.

Juhannukseksi 1983 Tauno oli kutsunut kaikki lapset perheineen kotiin. Kaikki eivät päässeet, mutta suurin osa tuli. Tauno ei lähtenyt soutelemaan, mutta lämmitti saunan ja pihassa grillattiin illan ateria. Pihakoivikossa laulettiin Taunon lempilauluja. Aamulla hän kiitti mukavasta illasta ja meni aamiaisen jälkeen vähän leppäämään ennen soutelemaan lähtöä. Niin hän yllättäin nukkui pois, keskikesän juhlassa, juhannuspäivänä, omassa kodissaan ja omassa sängyssä omaisten ympäröimänä. Pari viikkoa aiemmin hän oli täyttänyt 72 vuotta.

Kyläkuvaaja Oskari Väänäsen tuotanto nähtävänä

Riitta Mäkinen

Jooseppi Väänänen
(1876–1917)
muutti Reittiöltä
Raahen

←
Oskari Väänänen

Facebookilla on kaikesta kritiikistä huolimatta paljon ansioitakin. Se on esimerkiksi kätevä tapa välittää kuvia, joita on kehitetty esiin kyläkuvaaja Oskari Väänäsen (1908–1991) lasinegatiiveista ja paperikuvakokoelmista. Oskari Väänänen Heritage -sivustoa ylläpitävä Kalevi Riikonen yhteistyökumppaneineen on kerännyt ja tallentanut noin 4700 kuvaa.

Oskarin reittiöläiset sukujuuret ja perhe

Oskari Väänänen eli Raahen tienoilla, mutta kuului Nilsiä Reittiön sukuhaaraan. (Ks. Reittiö-sukukirjan taulut 456 ja 776). Oskarin isä Jooseppi eli Joosef oli syntynyt Reittiöllä 1876 talollinen Emmanuel ”Salomon”

Jooseppi Väänänen ja Selma Kaarlenkaski kihlakuvassaan.

Väänäsen ja Loviisa Kuosmasen esikoiseksi. Hän jäi perheen ainoaksi pojaksi, nuoremmat kuusi lasta olivat tyttöjä, joista ainakin kolme eli aikuisiksi. Verikö veti kauemmaksi kotitilaa ja -maisemia vai eikö isä vielä ollut valmis luopumaan isännyydestä pojan aikuistuesssa? Heillähän oli ikäeroa vain 23 vuotta.

Joosepista tuli satamamies Raahen Lapaluodon satamaan. Kolmissakymmenissä hän avioitui haapajärveläisen Selma Kaarlenkasken kanssa. Perhe asui uudehkolla Lapaluodon asuinalueella. Nykyään sitä arvostetaan kulttuurihistoriallisesti arvokkaana alueena.

Tuleva valokuvaaja Oskari Aukusti syntyi perheen esikoiseksi 1908 ja perään sisaret Helmi, Emmi ja Aino.

Äiti-Selma valokuvattiin esikoisen kanssa ja hiukan myöhemmin mentiin ateljeehen Helmi-sisko mukana. Oskari ja Helmi saivat pitkän elämän, pikkusiskot kuolivat lapsina.

Perhe asui kahdessa paikassa Raahen Ansarannalla, kunnes sinne ruvettiin rakentamaan Rautaruukin tehdasta. Päättellen ateljee-valokuvista, joissa esiinnyttään kauniisti pukeutuneina, perhe eli varsin mukavasti. Mutta sitten syttyi ensimmäinen maailmansota, jolloin laivaliikenne ja sen myötä satamatyöt hiljenivät.

Isä-Jooseppi lähti tienaamaan radanrakentajana Venäjän Argangeliin. Pietarin-Muurmannin rataa oli alettu rakentaa sotilaallisista syistä, ja siitä tuli 70.000 miehen työmaa. Heistä 5000 tuli Suomesta. Epidemiat riehuvat niin, että kahdessa vuodessa laskettiin 25.000 rakentajan menehtyneen. Yksi heistä oli Jooseppe Väänänen,

joka kuoli punatautiin maaliskuussa 1917.

Emmi-tytär oli kuollut jo ennen isän lähtöä, Aino-kuopus kuoli 1919. Helmi avioitui aikanaan ja sai kaksi lasta, mutta menetti miehensä Nestor Tokolan sodassa. Helmi oli nuorena käynyt ompeluopissa Helsingissä asti ja työskenteli ompelimossa. Hän jatkoi ompelua eläkkeelläkin valmistuen jopa takit lastenlapsille. Helmi eli 85-vuotiaaksi. Selma-äitikin oli ollut pitkäikäinen.

Väänäsen talona tunnettu kaunis empirerakennus on vuodelta 1813. Oskari osti sen 1960-luvulla, kun oma koti jäi rakentuvan Rautaruukin alueelle. Oskari asui vinkkelitalon

Oskarinnottama kuva Raahen kirkon tornista. Oikealla alakulmassa Väänäsen talo pihapiireineen.

yhtä asuntoa, alkuun Selma-äitinsä kanssa, Helmi toista asuntoa poikansa Leon (s. 1941) kanssa. Helmin Liisitytär (1937–2011) perusti perheen samaan taloon alavutelaisen Martti Hautamäen kanssa ja sai viisi lasta. Vielä mahtui taloon vuokralaisia.

Nyt kaksisataavuotias empiiretalo kuulostaa ja näyttää Raahen matkailumainoksissa arvoasunnolta, mutta Väänästen alkuaikoina mukavuudet olivat vähäisiä. Ei vettä eikä viemäriä, huussi pihalla, mutta olipa leikkimökki ja valtaisa pihakoivu keinuineen. Edelleenkin on pihasauna käytössä, kertoi *Raahelainen* -lehti 2012.

Hiljaisen miehen mittava harrastus

Entä itse Oskari Aukusti Väänänen? Heritage-sivusto kertoo, että hän oli pienikokoinen, hiljainen ja vaatimaton ja eli elämänsä naimattomana ja Jehovan todistajana. Työpaikkana oli Raahen Santaholman saha, jossa Oskari työskenteli ylösottajana eli kirjuriina. Sotaan hän tuskin osallistui. Vapaa-aikoinaan Oskari luki paljon ja varsinkin valokuvasi. Hän pyöräili kohteisiinsa, kameran jalustan sojottaessa tarakalla.

Oskari käytti pitkään paljekameraa ja lasinegatiiveja, sitten mustavalko- ja loppuaikoina värifilmejä. Värikuviin ei kyllä ole tullut samanlaista tunnelmaa kuin vanhoihin mustavalkokuviin. Moniin henkilökuviin on tavoitettu todella kauniisti tavalisten raahelaisten perherakkautta,

työmaiden toveruutta ja arjen iloja. On myös hautajaiskuvia ja merenrantojen perspektiivejä.

Kaitafilmikameroiden tultua Oskari hankki sellaisenkin ja filmasi esimerkiksi siskontytön lasten touhuja Väänäsen talon yhteisessä pihapiirissä. Iltaisin filmejä katseltiin yhdessä. Hän järjesti lapsille myös monenmoisia kilpailuja, hyvin pienin palkinnoin.

Kerrotaan, että Oskari rakensi itse ensimmäisen kameransa 15-vuotiaana. Hän kuvasi oma-aloitteisesti kaupungin näkymiä ja tapahtumia. Perhe-, perhejuhla- ja passikuvia hän otti tilauksesta.

Sahaa ja satamaa työntekijöineen on ikuistettu paljon. Erityisen kiinnostavia ovat lukuisat kuvat, jotka kertovat sittemmin Rautaruukin tehtaiden alle jääneistä kaupunginosista. Muutoinkin Oskari Väänäsen dokumentoimat näkymät ovat paikallishistoriallisesti arvokkaita. Jos jotain erikoista oli tapahtumassa, kyllä Väänänen pyöräili paikalle kameransa kanssa, kerrotaan.

Oskari teetti myös postikortteja kuvistaan ja sai näin vähän lisätuloja. Sota-aikana hän kehitti tuttuja rintamamiesten kuvia, jotka tarvittaessa kulkivat kirjeitse suuntaan ja toiseen.

Facebook-sivuston ylläpitäjä kertoo, että jossain kuvien joukossa on myös sellaisia, joiden on päätelty olevan kuvakopioita vanhoista Väänäs-suvun albumeista. Joskus Oskari nimittäin vieraili Savon sukulaisissa. Ainakin kuvat ovat aiempia kuin 1920-luvulta.

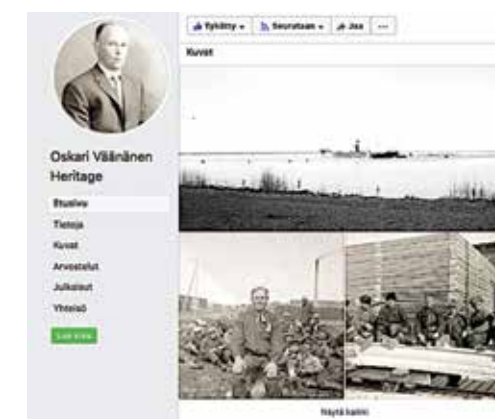

Kiitollisia katselijoita

Facebook-sivustoille siirretyillä kuvakokonaisuuksilla on yli 600 seuraajaa ja he ovat lisänneet monen kuvan yhteyteen tietoja henkilöistä ja paikoista. Kommenteissa kiitellään esimerkiksi: ”Odotan joka päivä ihania muistokuvia kotiseudultani.” ”Olen löytänyt monta kuvaa menneistä rakkaista, kiitos kuvista.”

Kuvia katsellaan muuallakin kuin netissä. Nimittäin Raahen kaupunki on hiljattain tuottanut Oskari Väänäsen valokuvista matkalaukunäyttelyn 370-vuotisjuhlintansa yhteydessä. Näyttelyn puuhamies on paikallishistorian harrastaja Heikki Huhtamäki, joka käy laukun kanssa mm. vanhus-tentaloissa. Kuvat kertovat vanhoille asukkaille tutuista näkymistä ja välillä he tunnistavat jonkun tutun tai jopa itsensä.

Reittiöltä nuorena miehenä lähteneet Joosepin jälkeläisiä asuu paitsi Raahessa myös ainakin Lohjalla ja Siuntiossa.

Kiitos tiedoista Oskari Väänänen Heritage -sivustolle, Kalevi Riikoselle, Väänästen Sukukirjan Reittiön Väänäset kokoajille ja lehdille Raahen Seutu 12.6.2019 ja Raahelainen 7.7.2012.

Auringon synty

Assar Väänänen

Assar Väänäsellä on edelleen työn alla Väänälä-eepos, mutta sen alkuosa jo julkaistiin sukuseuran vuosikokouksessa. Teos lähtee lapsuudenmuistoista takkavalkean ääreltä, kun perhekunnan vanhemmat kertoivat entisistä ihmisistä, sodista, nälkävuosista, ja toivoivat samalla, että saisivat tietää tarkemmin ”kylmän korven raivaajista, savupirtin kyhääjistä, seudullamme asuneista, muinaisuuden hämärästä”.

Varttuneena Assar tarttui tehtävään ja on selvittänyt Pohjois-Suomen Väänästen ja heidän asuinseutujensa vaihteita useassa teoksessa. Mutta hän on kaivautunut vielä kauemmaksi, aivan maailmankaikkeuden alkuun asti.

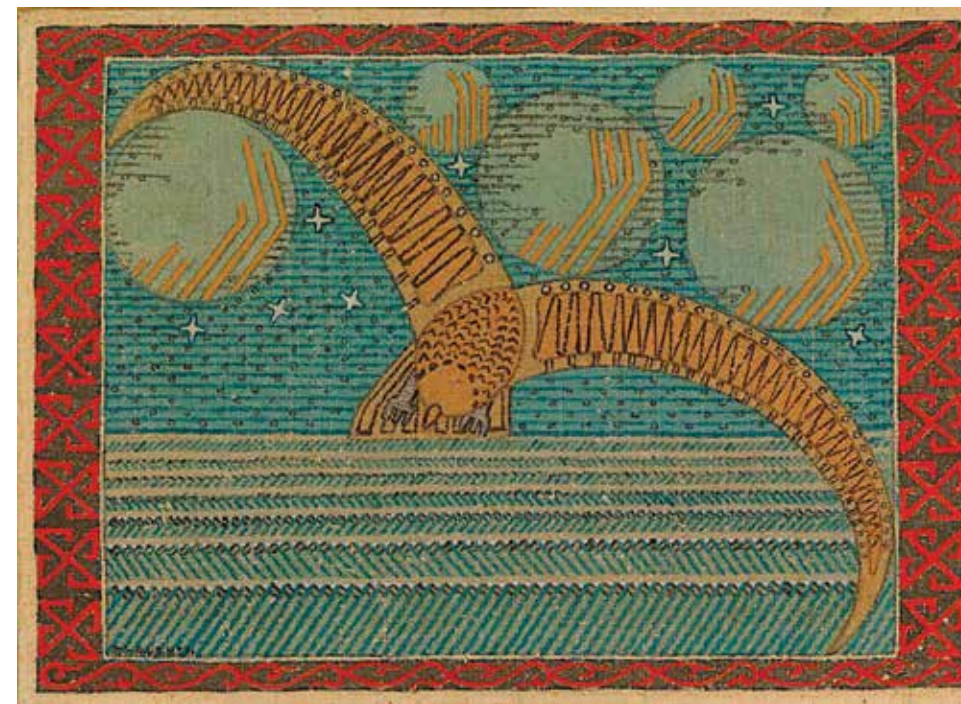
Tiedelehtien ja -kirjojen avulla Assar on selvittänyt itselleen fysikaaliset teorialat maailmankaikkeuden, maapallon ja elämän synnystä ja muokannut ne kalevalamitalla Väänälä-eepoksen pohjustukseksi. Tässä näyte sivulta 31:

[...]

Näistä aineen ’kolareista’ johtunee siis osaltansa, miksi tässä maailmassa lähes kaikki vielä pyörii.
– Meillä pyörii maa ja tuuli, planeetoista ehkä kaikki, samalla kun ne myös sitten kiertää vielä aurinkoa, sekin vielä pyörivänä.

Sitten tämä aurinkomme kiittää vielä omaa kaartaan vieden meitä mukansa pyörivässä galaksissa, sekin ehkä omaa rataa kosmoksessa kiertävänä, ’omaa’ paikkaa hakevana,
– missä sekin mahtaa olla?

Ajan myötä pyöriessään tiivistyi myös tähän meidän joskus jopa ihaileman Linnunradan reunamille.
– vielä jostain kieppuvasta pölypilven kasaumasta tämä meidän aurinkomme elämämme turvaajaksi.

Joseph Alanen, *Sotka ja taivaankappaleita*, 1919-1920
Kansallisgalleria / Ateneumin taidemuseo. Kuva: Jenni Nurminen.

Alkuun taisi sekin olla pyörteen keskustiivistymä, joka kasaan painuessaan lämpeni myös vähitellen. Saman pilven uloimmasista ’minimitan väkkäristä’, omiksensa pyörivistä syntyi viimein planeettamme.

Näistä kyllä lähimmiksi keskusta jo tiivistyneet ’kokkareiksi’ kasautuneet, kuten tämä meidän maamme: menettivät suuren osan keveimmistä aineksistaan suurimmalle kappaleelle, nykyiselle auringolle.

Silti nämä ’naapureina’, kaasuköyhät soraläjät osin jopa hiukkaspilvet,

– alkoivat myös vähitellen painovoiman vetäminiä lämmeten kai tiivistyä.

Kokoansa kasvattaneen aurinkomme sisuksissa suuremmassa paineessa lämpötilan kohotessa, käynnistyi myös voimailaitos, lämpömiilu megatason fuusiossa atomien vedyn muutos heliumiksi.

Silloin koko tämä pallo, voimiltansa heränneenä syttyi täysin hehkumahan valon, lämmön jakajaksi.
– Siitä on myös arvioitu aikaa tänään kuluneeksi meidän nykyvuosinamme miljardeja viisi–kuusi.

Aviopäätös isovanhempien tapaan

Annikki Vuoti

Paavo kun Reetaa vaimokseen kosi
niin lupaili tälle, tää sana on tosi:
Jos minulle tuut ja hyväksyt minut
lupaani iäti vast'edes ruokkia sinut.

Oli kekrin aika kun Paavo näin haastoi
ja Reetan sydäntä onnesta raastoi
sillä kauan jo Paavoon oli palanut mieli
mutta siitä ei kellekään haastanut kieli.

Oli entiseen aikaan näet meininki toinen
ei olisi tullut kuuloonkaan moinen
että lempensä aatokset haastaisi julki
siispä Reetakin tuntonsa sydämeen sulki.

Nytpä Reeta mukamas empi ja mietti
täysin selvää asiaa, kotvasen vietti
Paavon vierellä istuen parhaimman hetken
ja aatoksen tehden näin tulevaan retken.

On tupa rakentaa aikomus mulla
tämä palveluspaikka vain kotina sulla.
Olen nuori ja vahva, jaksan kuokkia, niittää
vaikka montakin meitä, kyllä syömistä riittää.

Tuota Reeta kuunteli hymyssä suin
tuota kuunteli, vaikka jo aatoksen muin
hän katseli tulevaan sielunsa silmin
siinä Paavon vierellä näki tään filmin:

On harmaja pikkuinen tupanen heillä.
Hän itse astelee pihateillä
ja hoitelee lehmää ja kolmea kanaa
eikä Paavon kans' vaihdeta pahaa sanaa.

Hän kauemmas katselee aatoksen näin
näkee Paavon tulevan kotia päin.
Kasken varmaan jo valmiiksi kuokkia taisi
tupaan tultuaan perunakeittoa saisi.

Astuu tupaseen aatoksen Reeta näin
näkee lapsiparven pellavapäin
siinä telmivän puhtaalla permannolla.
Jo Paavon askeleet kartanolla.

Kuvat viihdytti Reetaa suuresti niin
kävi kainosti Paavoa kaulasta kiinn'
lupas itsensä tälle, omans' olla ain.
Ei Paavo osannut muuta, antoi kättä vain.

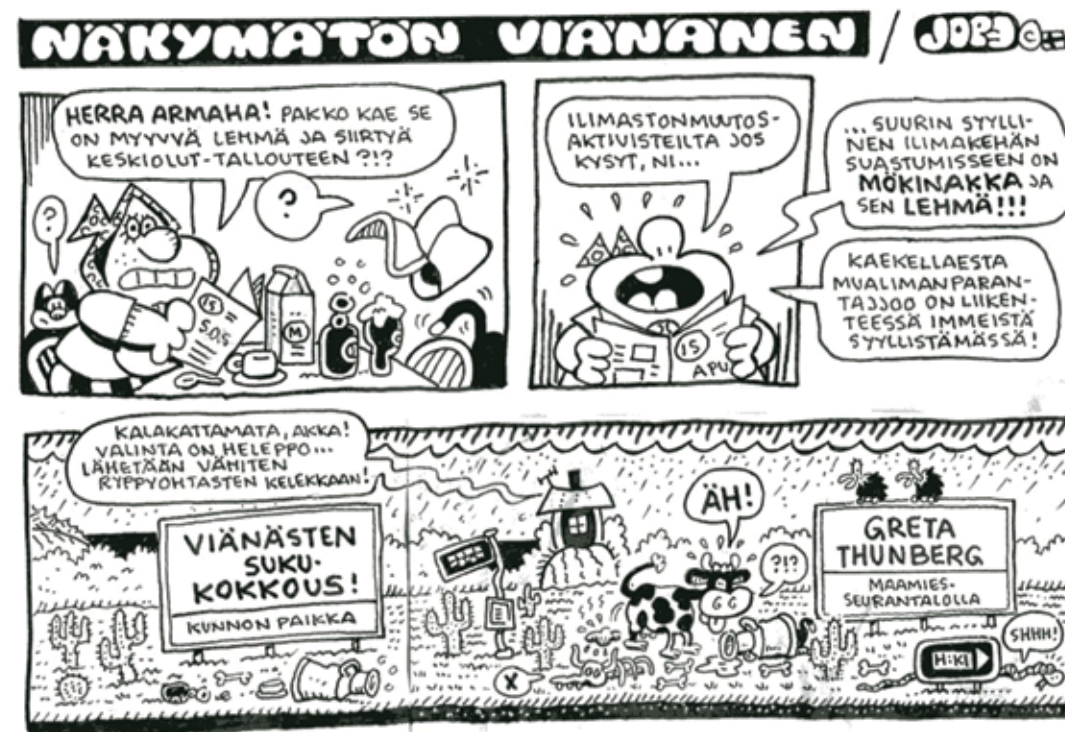
Kun maille saapui jo seuraava päivä
eikä valosta näkynyt vasta kuin häivä
hiihti nuoret kirkolle peräkanaa,
Paavo eellä, Reeta perässä' valmista vanaa.

He hiihtivät kirkolle pappilaan
heti kuulutuksia ottamaan

tuli asia illalla puhutuksi
kun Paavolta aukeni sanojen uksi.

Mitäs turhaan asiaa pitkittämään
oli kiire vain omaan elämään.
Lykki vauhtia Paavo: Koko elämä eessä!
Pian omanansa ois Reeta reessä.

*Runo kertoo kirjoittajan isän vanhemmista, jotka olivat
Paavo Väänänen (1854–1907) ja Reeta Kaisa Böök (1863–1941).
He asuivat Vieremällä silloisessa Iisalmen maalaiskunnassa.
Kuulutusten jälkeen heidät vihittiin tapainpäivänä 1886.*

Väänäs-taiteilijoiden töitä esillä Juuret-kesänäyttelyssä Pöljän Lassilassa

Näyttelyn avajaisissa 5.7. keramiikka-taiteilija Jenni Linnove kertoi saaneensa innoituksen näyttelyn kokoomiseen Pöljän ja Kolmisopen Väänästen sukukirjan ilmestymisestä. Sukutietojen kerääminen kirjaksi käynnistettiin juuri Lassilan talon tuvassa vuonna 2015. Kirjan toimitti Pertti Väänänen ja se ilmestyi vuoden 2019 alussa.

Näyttelytilana oli Lassilan talon entisen navetan, nykyisen Linnoven keramiikkastudion, vintti. Näyttelyn avajaisissa Jenni ja muut taiteilijat kertoivat teoksistaan ja omista juuristaan. Näytteillä oli monia Väänäs-sukuisten taiteilijoiden ja muotoilijoiden töitä. Lassilassa huokuu Väänästen suvun juureva historia. Tila on runsaat kaksi ja puoli sataa vuotta vanha ja talo on ollut nykyisellä paikallaan lähes 120 vuotta.

Näyttely päättyi kesän myötä, mutta Keramiikkastudio Jenni Linnoven kotisivut esittelevät sekä sarja- että uniikkituotteita. www.jennilinnove.fi

Eeva-Riitta Piispanen

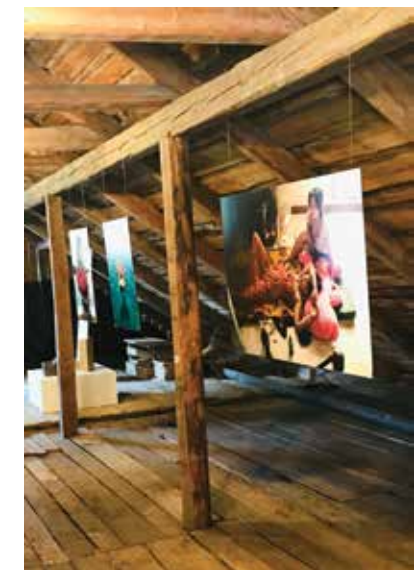

Jenni Linnove avasi Juuret-näyttelyn keramiikkastudionsa vintillä Pöljän Lassilassa

→ Irja-Liisa Kiiskinen esitteli akryyli-puuväriyönsä nimeltä Kaski

↓ Kärhkö, Jenni Linnoven raku-keramiikkatyö. Raku on perinteinen japanilainen työtapana.

↘ Jennin tytär Hanna Linnove on valokuvataiteilija. Työt Portraits of Filippinos 1-3 olivat esillä.

Onnellinen Heikki, hymiömies

Heikki taitaa olla lupaava etunimi, jos Väänäs-perheeseen syntyy poika, jolle havitellaan yrittäjäuraa. Väänästen sukuseurassa toimii aktiivisesti kuopiolainen teollisuusneuvos Heikki Väänänen, joka rakensi ison parkettiyrityksen. Ekonomi Heikki Väänänen luotsasi Tokmannia kahdeksan vuotta ja vei sen pörssiin 2017. New Yorkissa elelee kiinteistömiljonääri Heikki Väänänen, alunperin työläispoika Tampereelta.

Mutta nyt jos google-ruutuun kirjoittaa ”Heikki Väänänen”, eniten tarjoutuu osumia HappyOrNot-yrityksen johtajasta. HappyOrNot tarkoittaa sitä laitetta, joka nähdään monien palvelupaikkojen ovilla. Palvelutyytyväisyydestään voi kertoa painamalla hymynaamaa tai mutrusuuta tai siltä väliltä -hymiötä. Laitteesta on myös kehiteltympiä versioita ja siihen voi liittää lisäpalveluita, joilla yritykset ja laitokset voivat seurata asiakastyytyväisyyttä ja esimerkiksi mahdollisten korjausliikkeiden onnistumista. Yhtälailla voivat työntekijät arvioida työpäiväänsä ovela lähtiessään.

Yritys perustettiin 2009. Heikki Väänäsen idea pohjautui epä-mukavaan nuoruudenkokemukseen elektroniikkakaupan asiakkaana. Miten saisi kerrottua että pieleen – tai

hyvin – meni ilman isoa vaivaa? Kaveriksi tuli edellisestä yrityksestä tuttu Ville Levaniemi.

Idea lähti vetämään. Nyt tampere-laisyrittäjä on asiakkaita yli 4000 ja ne sijaitsevat 130 maassa. Työntekijöitä on 170, toimistot Suomessa, Yhdysvalloissa ja Hollannissa ja liikevaihto 15 miljoonaa euroa. Välissä oli onneakin: vaikutusvaltainen amerikkalaistoimittaja valitsi kaupan alan messuilla New Yorkissa juuri HappyOrNot -palvelun, kun etsi tapauskertomusta lehteensä. Se kirjoitus tiesi suorastaan räjähtävää mainetta ja asiakkaita.

Heikki vastasi muutamiin Sukupuun henkilökohtaisiin ja sukuaiheisiin kysymyksiin:

Olet kotoisin Iisalmesta. Missä tarkemmin ottaen oli lapsuudenkotisi?

Ensimmäiset 18 vuotta elelin Koukunjoella, maatilan poikana, lehmien kanssa :-).

Tiedätkö, mihin Väänästen sukuhaaraan kuulut tai mistä esi-isäsi ovat tilalle tulleet? Höm, en kyllä tiedä. Setäni Väänäsen Hannu Iisalmesta saattaisi tietää paremmin.

Missä olet käynyt koulusi? Kohtasitko koulutiellä monta sukunimikaimaa?

Lukion kävin Iisalmessa ja teknisen korkeakoulun Tampereen Hervanassa. En kyllä tainnut kohdata ainnuttakaan sukunimikaimaa samoilla luokilla. Enkä sen puoleen vielä työelämässäkään.

Lehdissä kerrotaan sinun olevan helposti lähestyttävä ja rento johtaja. Taitaa sopia savolaiselle?

Savolainen ajattelu sopii kyllä ihan hyvin tähän rooliin.

Entä kommentoivatko ihmiset Väänäs-nimeä tai kyselevät, oletko sen-tai-sen sukua?

Aika harvoin nimeen tartutaan, joku joskus kertoo tarinoita Näkymättömästä Väänäsestä. Sitä kysytään kotipuolella, että onko Väänäsen Yrjön poika, kun ne veljekset vissiin jossain

määrin ovat alueella tiedossa, Hannu, Jorma ja Yrjö. Ja Yrjön poika siis olen.

Onko maailmalla tullut hankaluuksia Väänäs-nimen ä-pikkujen kanssa?

Automaattisesta passintarkastuksesta pääsee harvoin läpi, toisin ihan viimeisillä matkoilla se on toiminut jo paljon paremmin. Ei pilkuista ollut juurikaan ongelmaa myöskään USA:ssa asuessa.

Oletko tätä ennen kuullut sukuseurasta?

Hannu ja Airi Väänänen ovat muuttaman kerran kertoneet, mutta en ole vaan arkikiireiltä ennättänyt mukaan.

Riitta Mäkinen

Jälkikirjoitus: Sukuseuran esimies Pentti, joka on toimittanut Väänästen sukukirjan Reittiön Väänäset -osan, kertoi tämän Heikin (s. 1980) kuuluvan mainittuun sukuhaaraan.

Hiraganoja, hikeä ja kyyneleitä

Anna Väänänen

Viime vuonna pääsin toteuttamaan yhtä sen hetken suurimmista unelmistani, josta iso kiitos kuuluu myös Väänästen Sukuseuralle. Olin aina haaveillut ulkomailla asumisesta työn tai opiskelun merkeissä ja vihdoin koitti sopiva aika ja mahdollisuus lähteä toteuttamaan tuo unelma Japanin Tokioon.

Opiskelen Kuopiossa Itä-Suomen yliopistossa kauppatieteitä ja Tokiossa vietin vuoden 2018 kevään ja kesän, aina maaliskuusta elokuulle. Tavoitteenani vaihtokohteen suhteen oli päästä mahdollisimman kauas sekä maantieteellisesti että kulttuurimiellessä, jotta saisin vaihdostani mahdollisimman paljon irti muutenkin kuin opintopisteinä.

Jos jotain itse vaihto-opiskelusta jäi käteen hiraganojen ja katakanojen lisäksi, niin se, kuinka opetuksen taso meillä Suomessa on oikeasti korkea, sillä kurssit olivat todella helppoja verrattuna omiin opintoihini Suomessa. Kurssien helppouden olivat noteeranneet tosin myös paikalliset, joista osa kävi luennoilla ainoastaan

nukkumassa, asiaa yhtään vääristelemättä. Tämän vahvisti myös eräs paikallinen opiskelija ja paljasti kurssien olevan niin helppoja, koska kielitaito yleisesti oli niin heikko, ettei englanninkielisistä kursseista voinut tehdä kovin haastavia. Ja tottahan se oli, heikko kielitaito siis, jos eräällä masterivaiheen kurssillakin suurimmalle osalle pelkkä esittäytyminen tuotti hankaluuksia. Saisimmekin täällä Suomessa olla hieman ylpeämpiä (rali)englannin taidoistamme.

Kurssien helppouden lisäksi nukkuminen luennoilla ja missä tahansa muuallakin katsottiin ahkeruuden merkinä. Jopa hieman kadehdin sitä kykyä nukkua ja herätä silti aina juuri oikeaan aikaan eli metron pysähtyessä omalla pysäkillä tai luennon loppuessa. Ruuhka-aikaan julkiset kulkuvälineet olivat niin täynnä, että jopa pystyssä nukkuminen oli mahdollista, kun oli tukevasti painautuneena kiinni kanssamatkustajien vartaloihin. Sekin oli jo itsessään kokemus. Käsite ruuhkasta sai Japanissa aivan uuden ulottuvuuden. Eipä ole mikään

Minimalistinen kotini opiskelija-asuntolassa

ruuhka, jos ei matkusta poski poskea vasten tuntemattoman kanssa vartalo ihmismassan paineesta outoon asentoon jumiutuneena.

Päivittäiselämään totuttelussa opiskelun ja liikennekulttuurin lisäksi isossa roolissa oli paikallinen ilmasto ja sääolosuhteet. Ensinnäkin maaliskuisista 30 asteen pakkasista siirtyminen suoraan 15-20 asteen lämpöön oli minulle teleportti kesään. Kylmään tottuneena otin heti alkuvaiheessa kaiken irti lämmöstä (vielä kun lämpötilat olivat nautinnollisissa mittasuhteissa), mikä aiheutti huvittavaa kauhistusta kanssavaihtareissa. Nimittäin samaan aikaan, kun itse lenkkeilin ulkona shortseissa ja topissa, jotkut eivät suostuneet poistumaan

sisältä ulos lainkaan, koska ulkona oli niin kylmä.

Hullun paperit sitten paikallisten silmissä sain viimeistään siinä vaiheessa, kun vietin aikaa auringossa. En tarkoita edes ns. auringonottoa, vaan ihan vain pysähdyksissä olemista kohdassa, johon paistoi aurinko. Paikallisille se tuntui näyttävän siltä, että hankin tarkoituksellisesti ihosyöpää. Japanilaiset ovat äärimmäisen ystävällistä kansaa, joten pari kertaa auringossa istuessani tulivat paikalliset kovin huolestuneen oloisina huomauttamaan, että olinko tietoinen, että istun auringossa ja yrittivät neuvoa reitin varjoon. Tai näin ainakin käsi-merkeistä ja huolestuneesta ilmeestä päättelin, yhteistä kieltä harvemmin

Minä suorittamassa teeseremoniaa

*Näkymät yliopiston ruokalasta,
17. kerroksesta*

puhuttiin. Japanilaisten huoli aurin-
gon vaaroista kyllä näkyi vahvasti ka-
tukuvassa. Kadut täyttyivät aurinko-
varjoista aina, kun vähänkään paistoi,
mikä oli hämmentävää. Olinhan tot-
tunut siihen, että varjot ovat lähinnä
merkki vesisateesta. Rannoilla ei to-
dellakaan nähnyt bikineissä makoile-
via japanilaisia, vaan jos siellä joku oli,
niin takuuvarmasti jossain uv-teltassa
pitkähihaisissa ja -lahkeisissa uv-vaat-
teissa ja todennäköisesti vielä aurin-
korasvat levitettynä.

Ennen vaihtoani olin aina halun-
nut asua jossain sellaisessa lämpimäs-
sä maassa, jossa ei ollenkaan tarvit-
se miettiä, tarkeneeko ulkona vai ei.
Puolessa välissä vaihtoa toivoin kui-
tenkin jo, että pääsisipä hetkeksi tal-
ven keskelle. En edes tiennyt, että niin
monesta kohtaa vartaloa voi hikoilla.
Ainoat hetket, jolloin pystyi tunte-
maan olonsa jollain tapaa raikkaaksi,
oli noin kahden sekunnin ajan suih-
kun jälkeen. Ja sitten oli taas hiki.

Eli niin kliseistä kuin se onkin,
mutta kyllä suurin anti koko tuolle
reissulle oli oppia arvostamaan niitä
asioita, mitä meillä täällä Suomessa
on, kuten mm. siedettävät sääolosuhteet,
vuodenajat, luonto, koulutuksen
laatu ja kielitaito, tilaa ympärillä sekä
hiljaisuus. Valehtelisin toki, jos väit-
täisin, ettenkö jotain asioita myöskin
japanilaisesta kulttuurista olisi jäänyt
kaipaamaan. Näitä ovat ainakin ruuat,
vuoret, shoppailumahdollisuudet,
24/7 auki olevat kaupat joka nurkalla
ja loputon määrä outoja asioita koetta-
vaksi. Vain muutaman mainitakseni.

Tarinoita tuolta puolivuotiselta

Yhteinen illallinen asuntolassa

vaihtoreissultani olisi vaikka koko Su-
kupuun sisällöksi, mutta jaan tähän
loppuun niistä ehdottomasti mieleen-
painuneimman. Se on aivan sattumal-
ta kahden tuntemattoman paikallisen
tapaamisesta alkanut odottamaton ta-
pahtumaketju Osakassa, jonka päät-
teeksi ilmeisesti vannoin kolme ker-
taa paikallisella kielellä uskovani
Buddhaan.

Kuten aina yksin seikkaillessani ja
liian ystävällisiä ihmisiä kohdatessa-
ni, olin varma, että tulen ryöstetyksi,
kun minua pyydettiin osallistumaan
teeseremoniaan, joka oli ilmainen
ja jonne heillä oli autokyyti odotta-
massa. Tilanne eteni nopeasti siihen,
että yhtäkkiä löysin itseni temppelin
teeseremoniahuoneesta, en ainoas-
taan osallistumassa seremonian toi-
mitukseen, vaan aito kimono päällä
tarjoilemasta tätä hyvin yksityiskoh-
taista teeseremoniaa itse temppelin

teeseremoniamestarille. Tämän jäl-
keen keskustelimme vanhan munkin
kanssa hetken aikaa Buddhasta ja
hänen pyynnöstään annoin luvan ru-
koilla puolestani yläkerrasta löytyväl-
lä alttarilla. En tosin tässä vaiheessa
vielä tiennyt, että tulisin itsekin ole-
maan osallisena tätä rukousseremo-
niaa. Siinä sitten äänettömästi naurun
kyyneleitä alttarilla munkin edessä
tihrustaessani ja hoilottaen muun
temppelikansan edessä loputtomalta
tuntunutta rukouslaulua, jonka sanat
olivat täyttä siansaksaa, mietin, että
miten ihmeessä minä tähän tilantee-
seen päädyin.

Kiitos vielä kerran Väänäs-
ten sukuseuralle tämän kaiken
mahdollistamisesta!

Ps. Pidin koko reissun ajalta mat-
kapäiväkirjaa Instagramin puolella
nimellä ”mualimalla”, jos oudot tilan-
teet ja reissutarinat kiinnostavat.

Minun näköiseni tarina

Hanna Kaimo

Opiskelen Helsingissä (Pasilassa) Business Collegessa datanomiksi aikuislinjalla. Valmistun 14.2.2020. Opiskeluni ylipäättään, sekä se, että pääsin opiskelemaan mutta myös se, että kykenen opiskelemaan tavallisessa oppilaitoksessa tasapäisesti muiden kanssa ja oikeastaan hyvin menestyen, ei ole ollut minulle itsestäänselvyys.

Sairastuin masennukseen 18-vuotiaana lukion kolmannella luokalla juuri kun olisi pitänyt kirjoittaa ja sitten lähteä jatko-opiskelemaan ja perustaa perhe, hankkia lapsi. Voitte kuvitella, että kolaus oli kova ja siitä toipumiseen lopullisesti on mennyt aikaa oikeastaan viime aikoihin saakka. Olen nyt 44-vuotias, (s. 1975).

Olen opiskellut yo-merkonomiksi ja puutarhuriksi ja ennen datanomiopiskeluja tein osa-aikaisesti töitä K-kaupoissa kahdeksan vuotta. Mutta pitkään aikaan oikeastaan ainoat hyvät asiat olivatkin työ tai opiskelu, liikunta ja muutamat ystävät. Okei, olin onnekas, että oli nekin. Tiedän, joillain ei ole mitään. Ja minulla oli

oikeastaan tämä tilanne kolme vuotta ylioppilaaksi tulon jälkeen.

Kävin lukion loppuun neljässä vuodessa ja kirjoitin kuin kirjoitinkin ylioppilaaksi v. 1995. Olin sairaalakierroksella. Olin bentsodiatsepinien väärinkäyttäjä. Ja sain toisen diagnoosin, skitsoaffektiivinen häiriö. Se tunne aamulla on karmaiseva, kun herää sairaalassa todellisuuteen, omaan elämänsä, jota inhoaa, häpeää ja ei ole oikeastaan mitään muuta vaihtoehtoa kuin yrittää kestää. Ei näe elämäänsä päivää pidemmälle ja ei pysty itse edes oikeastaan päättämään mistään. Kun makaa sängyllä ja ainoa, mikä on jäljellä, mikä pitää sinut jotenkin hengissä on toivo. Esim. muistan erään hoitajan sanat, elämä on räsymatto. Siinä on kirkkaita ja tummia sävyjä, hyvät ja huonot jaksot vaihtelevat ja vaikeuksia, pahojakin, tulee kaikille. Nyt ymmärrän sanat ja totta ne ovatkin, mutta silloin en ymmärtänyt. Olin 18-vuotias ja minulta oli mennyt kaikki.

Kovalla kuntoutuksella, omalla ammattimaisella työllä ja kahden tukiverkoston; ammattiauttajien ja perheen ja

läheisten avulla vähitellen, kaksi askelta eteen ja yksi taakse päätin selviytyä. Siinä edesauttoi se, että pääsin opiskelemaan Kiipulaan (Hämeenlinnan kupeeseen) erityisoppilaitokseen kaupalliselle linjalle. Uusi paikka, uudet ihmiset olivat juuri se, mitä tarvitsin. Sain myös taksikuljetuksen Lohjalta koululle ja takaisin kahden vuoden ajan sairaalan toimesta omavastuulla.

Nyt, elämän ollessa toivottavasti suunnilleen puolessa välissä voin hyvin. Lopetin työt kaupassa ja lähdin uudelle alalle koska löysin sellaisen todella kiinnostavan, tietotekniikan. Meillä on koulussa niin kuin monessa muussakin oppilaitoksessa varsinkin

aikuispuolella opiskelu aivan itsestä kiinni ja siihen tottumiseen pitkän tauon jälkeen meni ensimmäinen puolisen vuotta. Opetusta on aika vähän, opiskelemme paljon yhteisessä avoimessa opiskelutilassa, jossa on opettaja usein paikalla, jolta voi kysyä apua ja joille näytämme suorituksemme, tekemämme harjoitukset ja työt arviointia varten. Varsinainen numeroiden saanti tapahtuu jokaisen osa-alueen työssäoppimisen yhteydessä. Ensin saamme todistuksemme s-merkinnät. Olen nauttinut opiskelusta suunnattomasti, meillä on arkisin koululla ilmainen ruokailu ja ryhmämme on ollut pieni, mutta mukava.

Oman koulun lisäksi olen käynyt ja olen tälläkin hetkellä usealla kurssilla työväenopistossa. Lähdin hänen tietotekniikan saralla nollasta liikenteeseen, niin se, että tulee ammattilaiseksi parissa vuodessa vaatii sitoutumista ja panostusta. Mutta kaikki on sujunut hyvin. – Kiitos vielä taannoisesta sukuseuran stipendistä. Maksoin sillä esim. kursseja.

Koulun lisäksi harrastan liikuntaa. Käyn uimahallissa, kuntosalilla ja pelaan kävelyjalkapalloa (voitimme mestaruuden eräässä turnauksessa, johon osallistui 12 joukkuetta). Soitan pianoa, jonka olen nyt täksi syksyksi laittanut telakalle, ja keskityn kouluun. Liikuntaa täytyy hyvinvoinnin ja terveyden takia harrastaa loppuelämä, kuten olen elämäni tähän asti tehnytkin. Ja pidänkin siitä. Katson sitä myös televisiosta.

Valmistumiseni jälkeen toivon tietenkin, että saan hyvän työpaikan

tietotekniikan parista. Kouluttaudun tällä hetkellä myös kokemusasiantuntijaksi ja voin tehdä niitä töitä keikkoina päätyöni lisäksi.

Minulla on kissa ja muutin vajaa vuosi sitten Kallioon Jätkäsaaresta (Helsinkiin muutin Lohjalta v. 2006). Jätkäsaarta ennen asuin Lauttasaarella muutaman vuoden ja aloitin kauppiaan urani silloisesta läheisestä Lauttasaaren Siwasta, nykyinen K-kauppa. Minulla on ihana kaksivuotias Leevi-kissa.

Koskaan ei kannata antaa periksi, minä jos kukaan voin sanoa niin. Ja se: pyydä apua, kyllä joku tajuaa sitä antaa ja sinä voit laittaa avun kiertämään, kun olet tolpillasi. Tämä kaikki on kuitenkin vain elämää ja olemme täällä vain kerran. Tee matkastasi itsesi näköinen kuunnellen itseäsi ja olemalla vahingoittamatta itseäsi tai läheisiäsi henkisesti.

Yritä parhaasi, ylitä joskus itsesi. Jumala huolehtii lopusta.

Kuj jäseniä yhteisen perheen - Sukuseuran nuorta polvea

Perheenäidin maisterihaaveet

Marja Heikkinen

Terveisiä Nilsiästä. Olen Marja Heikkinen ja Väänäsiin kuuluun Reittiön sukuhaaran Rispon ja Puavon jälkeläisenä. Muutaman ketunlenkin jälkeen ei elämä kovin kauas ole noista esivanhemmista kuljettanut. Olen syntynyt Kinahminrinteen juurelle, Petronpähän ja siitä lähtenyt opiskelemaan ja töihin palatakseni takaisin Kinahminmäen toiselle puolelle, Mustikkapurolle.

Viime syksynä (2018) jäin työstäni opintovapaalle ja suoritin loppuun yhteiskuntatieteen maisterin opintoni Itä-Suomen Yliopistossa pääaineena sosiaalipedagogiikka. Joulun alla sain Väänästen sukuseuralta stipendin. Stipendirahat olivatkin tarpeen, sillä viisihenkisen perheen ylläpitäminen toisen vanhemman kirjoittaessa päivät opinnäytettä aiheutti välillä taloudellista pohdintaa.

Nuorena opiskelin nuorisotyöntekijäksi ja sujahdin tiiviisti työelämään koko lailla heti opintojen jälkeen. Kiinnostuin sosiaalipedagogiikasta ensimmäisen kerran jo vuosituhaten alussa opiskellessani elämyspedagogiikan

ammattillista lisäkoulutusta. Tuolloin suoritin sosiaalipedagogiikan perusopinnot avoimessa yliopistossa. Sitten elämä piti tiivistä kiinni työssä ja perheessä. Opiskelu muun

arjen ohessa oli kuitenkin läsnä lähes koko ajan. Päivitin nuorisotyön tutkintoni ammattikorkeakoulututkinoksi ja suoritin opettajan pedagogiset opinnot.

Vaikka tieteenala on ollut aina mielestäni erittäin kiinnostava, niin maisteriopinnot olivat kiireiselle perheenäidille kuitenkin liian suuri askel otettavaksi useiden vuosien ajan. Kuitenkin, kun keväällä 2016 universumi havahdutti raskaasti huomaamaan maallisen elämän rajallisuuden, päätin viimein hakeutua yliopisto-opintoihin ja aloitin samana syksynä maisteriopiskelijana Itä-Suomen yliopiston Kuopion kampuksella. Sosiaalipedagogiikka on terminä varmasti monelle vieras. Tieteenala sijoittuu kasvatustieteen ja yhteiskuntatieteen välimaastoon. Kasvatusta sosiaalipedagogiikka katsoo yhteiskunnan ja ihmisen näkökulmasta ja yhteiskuntaa puolestaan kasvatuksen näkövinkkelistä. Sosiaalipedagogiikassa ollaan kiinnostuneita sekä kasvatuksen sosiaalisesta perspektiivistä että sosiaalisten ilmiöiden kasvatuksellista piirteistä. Sosiaalipedagoginen ajattelu ja sen työmuodot sopivat hyvin monenlaisiin kasvatuksen muotoihin, kuten nuorisotyöhön, koulutukseen tai varhaiskasvatukseen.

Suoritin opintoja ensimmäiset kaksi vuotta työn ja muun arjen ohessa. Tenttikirjat kulkivat mukana joka paikassa ja esimerkiksi perheen yhteisillä automatkoilla yleensä hyödynsin aikaa

joko lukemalla tai tekemällä muistiinpanoja. Koska en juurikaan ehtinyt osallistua luentomuotoisille kurssille, pyrin suorittamaan mahdollisimman paljon opinnoista joko tentteinä, esseinä tai muilla etä- ja monimuoto-opiskelun tavoilla. Työ nuorisohjaajana myös mahdollisti hieman vapaapäiviä arkipäiville. Kertaakaan en vakavasti miettinyt opintojen keskeyttämistä, mutta useamman kerran jouduin siirtämään ajatusta, että en kerta kaikkiaan ehdi tehdä jotakin opiskelutyötä niin hyvin, kuin olisin halunnut.

Opintovapaalle jäätyäni aloin kirjoittamaan opintojen viimeistä koeitosta, eli pro gradu -työtä. Aiheeni oli nuorten sosiaalinen vahvistaminen maaseudulla nuorisotyön keinoin ja aihe liittyi kiinteästi silloiseen työhöni. Olin valmistellut aihetta jo aineiston muodossa aiemmin. Varsinaisen kirjoitustyön aloitin samana päivänä, kun tyttäreni aloitti ensimmäisen luokan koulussa.

Gradussani perehdyin nuorten elämään ja nuoruuteen maaseudulla. Maalla asuvien nuorten elämäolosuhteet ovat hyvin erilaisia kuin kaupungeissa asuvilla. Kuntaliitosten myötä monista maaseudun nuorista on tullut tilastojen mukaan kaupunkilaisia ja he ovat tulleet ympäröidyiksi oletuksilla kaupunkimaisesta palvelujen tarjonnasta. Osa näistä nuorista asuu entisten itsenäisten kuntien taajamissa ja osa maaseudulla jopa

kymmenien kilometrien päässä nuorille suunnatuista palveluista. Nuorten elämää maaseudulla raamittavat näin ollen pitkät välimatkat nuorille suunnattuihin palveluihin. Tärkeitä tekijöitä ovat myös ympäröivä luonto sekä kotipaikan ja perheen merkitys nuorelle. Ohjattujen vapaa-ajan harrastusten vähäisyyttä on korvattu muun muassa omaehtoisella tekemisellä sekä digitaalisilla tekemisen muodoilla.

Sosiaalinen vahvistaminen nuorisotyössä on monenlaista sosiaalipedagogista toimintaa, rinnalla kulkemista ja sopivassa kohtaa irti päästämistä. Nuoria ohjataan olemaan aktiivinen osa ympäröivää yhteiskuntaa ja oman elämänsä hyvinvointia ja aktiivisia toimijoita. Sosiaalisessa vahvistamisessa yksilö- ja yhteisötaso ovat lähekkäin; hyvinvointia yksilö jaksaa olla myös aktiivinen yhteisön jäsen ja erilaiset yhteisöt lisäävät yksilöidensä hyvinvointia.

Nuorten elämää maaseudulla kehystävät tietyt erityispiirteet ja tämän vuoksi nuorisotyö on väistämättä erilaista kuin kaupungissa. Tietyt nuoruuteen, itsenäistymiseen ja elämään

liittyvät asiat ovat kuitenkin nuorille ja myös nuorisotyölle yhdistäviä tekijöitä niin maalla kuin kaupungeissakin. Osa maaseudunkin nuorista esimerkiksi kokee turvattomuutta ja monet nuoret kokeilevat päihteitä. Myös nuorisotyön peruskivet ovat hyvin samanlaisia kaikkialla; tärkeää on aikuinen, jolla aikaa ja aktiivinen läsnäolo. Työn perusta on turvallinen ja luottamuksellinen suhde työntekijän ja nuoren välillä. Menetelmät ja ympäristö vain poikkeavat osin toisistaan.

Pro gradu -työni hyväksyttiin maailskuun puolesta välissä. Heti gradun palauttamisen jälkeen helmikuussa aloitin uudessa työssäni uravalmentajana ja kouluttajana, jossa kelpoisuusehtona oli maisterin tutkinto, joten opiskelu ei osaltani mennyt hukkaan.

Kaikille, jotka miettivät opiskelujen aloittamista, työpaikan vaihtamista, muuttoa tai muuta suurta muutosta elämäänsä, sanoisin, että sitä sopivaa aikaa elämässä tai valtavaa motivaation puuskaa muutokselle ei välttämättä koskaan tule, jos sitä jää odottamaan. Kannattaa siis ryhtyä toimeen, vaikka heti tänään!

Tutkimusmatka kestävään käsityöhön

Niina Väänänen

Tutkimusmatkani kestävään käsityöhön alkoi virallisesti vuonna 2013, kun aloitin käsityötieteen jatko-opinnot Itä-Suomen yliopistossa. Halusin selvittää, mitä kestävä käsityö tarkoittaa, sillä tieto oli pirstaloitunutta eikä siitä ollut helppo muodostaa kokonaisvaltaista kuvaa.

Kestävä kehitys on yhteinen huolestus sekä maailmanlaajuisesti että paikallistasolla: mitä minä voisin tehdä kestävä kehityksen eteen? Kestävä käsityö puolestaan yhdistetään melkein intuitiivisesti materiaalien kierrättämiseen ja käsityöperinteisiin.

Niihin minulla oli jo kosketus omasta suvun käsityökulttuurista katsottuna.

Käsityökulttuurin jatkumoa sukuni kautta

Isäni oli maanviljelijäperheen esikoinen. Elämä oli vaatimattomuuden, omavaraisuuden, sisukkuuden ja kekseliäisyyden sanelemaa. Musiikki, sanataide, rakentaminen, ja monipuoliset käsityöt kulkivat arjessa mukana. Niinpä monipuolinen luovuus ja käsiällä tekeminen siirtyivät perintönä meille lapsille ja lapsenlapsille.

Isäni kutomat räsymatot ryijynukalla. (Kuva: Niina Väänänen)

Isäni tekstiilitöistä esimerkkinä ovat kudotut räsymatot (kuviissa). Kangaspuut olivat tuvassa, oli 1970-luvun lama. Isäni oli hetken aikaa työttömänä ja päätti kutoa mattoja: keho kaipasi työtä, materiaalit saatiin maitopusseista ja kuluneista vaatteista, vain nukka ostettiin ja värjättiin kotipihassa vihreäksi. Nämä aarteet ovat meillä vielä tallessa.

Jos tarkastellaan asiaa vähän analyttisemmin, nuo matot ovat kestävä käsityön tyyppiesimerkki. Räsymatot ovat suomalaista käsityöperintöä parhaimmillaan ja kierrättäminen on aina ollut ”muodissa” käsityöiden yhteydessä. Siinä mielessä käsityö on edeltänyt kestävä kehityksen keskusteluja usean sadan tai tuhannen vuoden ajan.

Oma kosketukseni käsityöhön oli äitini Singer-ompelukone, jolla ompelin ensimmäisen kerran 6-vuotiaana. Siitä lähtien tiedot ja taidot ovat kertyneet vuosien mukana. Opiskelin käsityönopeettajaksi 2010–2013 ja koska opiskelu oli niin mielenkiintoista ja motivoivaa, jatkoin opintoja pyrkien tohtorin tutkintoon. Tätä kirjoittaessa olen viimeistelemässä väitöstutkimustani.

Kestävä käsityön malli

Väitöstyössäni tarkastelen kestävä käsityötä ensiksi käsityöntekijöiden kautta ja viimeisemmäksi käsitteellisellä tasolla teorian kautta. Tavoitteenani oli tarkastella miten kestävä

Kestävä käsityö kutoo sisäänsä monia näkökulmia, kuten myös räsymatto. (Kuva: Niina Väänänen)

käsityö ymmärretään ja miten sitä käytetään. Lisäksi tavoitteena oli muodostaa näistä käsityksistä malli, jota voidaan hyödyntää käsityön opetuksessa ja koulutuksessa, käsityöläisten ja käsityöyrittäjien keskuudessa. Alalle tarvittiin teoreettinen malli, jotta asiasta puhuminen olisi helpommin ymmärrettävää.

Kokonaisuus ja sen osat

Tutkimustani ensimmäisessä osassa selvisi, että kestävä käsityö on kokonaisuus, joka muodostuu käsityöstä toimintana, tuotteena ja aineettomana käsityönä. Nämä palaset vaikuttavat toinen toisiinsa muovaten sekä materiaalista että aineetonta käsityötä.

Käsityö toimintana on kestävän käsityön keskiössä, sillä ilman taitoja, tietoja ja ideologioita emme voi muuttaa ympäröivää maailmaa kestävämmäksi. Kestävä käsityötuote syntyi materiaalien, tekniikoiden ja suunnittelun tuloksena. Sen katsottiin olevan laadukas, esteettinen, ja tehty tarpeeseen. Sen tuli kestää aikaa ja kulumista koko elinkaaren ajan, jotta siihen muodostuisi pitkäaikainen suhde.

Aineeton käsityö puolestaan ymmärrettiin kulttuurina, joka kommunikoi yksilön ja yhteisöjen kesken, tuottaen hyvinvointia tekijälle. Talouden näkökulma nousi esiin käsityöyrittäjyyden ja yhteiskunnallinen näkökulma puolestaan käsityönopeutuksen kautta. Materiaalit olivat selvän yhteys ympäristön näkökulmaan, mutta tilaa oli myös filosofiselle pohdiskelulle: miten valintani vaikuttavat ympäristöön, ihmisiin, eläimiin, kulttuuriin?

Lähestyminen kestäväan käsityöhön

Toisessa osassa tutkimusta selvisi, että kestävä käsityötä lähestytään eri tavoin. Helpoin tapa lähestyä kestävä käsityötä on tarkastella käsissä pidettävää tuotetta ja sen ominaisuuksia.

Kun otetaan käsityön tekeminen mukaan, muuttuu lähestyminen tekijän sisäiseen reflektioon, eli tekijä pohdii oman itsen, tekemisen ja tuotteen kautta kestävä kehitystä. Kun nämä perusasiat ovat tekijällä hallussa, on helpompi ymmärtää osallisuutensa

ympäröivään sosio-kulttuuriseen maailmaan. Esimerkiksi kuinka käsityöperinteiden jatkuminen sukupolvilta toisille mahdollistuu mallioppimisen avulla.

Kaikkein syvällisin muoto kestävästä käsityöstä on käsityö jossain muodossa elämäntapana, joko elinkeinona tai harrastuksena. Kun tekijä on sisäistänyt ja sitoutunut kestävä käsityön omaan toimintaan ja ajatuksiin, jää moni muu asia ostamatta, tuotteista pidetään huolta ja niitä arvostetaan, samalla tietää tekevänsä hyvää tämän planeetan eteen ihan omasta kiikkustuolista tai verstaasta.

Globali ilmiö - paikallinen toimijuus

Tutkimukseni kolmannessa osassa tarkastelin kestäväan käsityöhön liittyvää kirjallisuutta. Tutkimuksessa selvisi, että kestävä käsityö on syntynyt vastalääkkeeksi globaaleihin haasteisiin: kulutuskulttuurille, ilmastonmuutokseen, paikallisten perinteiden katoamiseen, ja eräänlaisen yhtenäisen maailmankulttuurin vastapainoksi.

Kestävä käsityö ilmenee yksilö-, yhteiskunta- ja kulttuuritasoilla, jotka muodostavat jatkumon, aina käsitöiden opettamisesta kulttuurin tallentamiseen. Vaikka käsityötä saattaa leimata vaatimattomuus, tulisi meidän rohkeasti tuoda esiin sen hyvät puolet ja nostaa esiin kestäväan käsityön mahdollisena työllistäjänä ja yrittäjyytenä, sekä laadukkaina persoonallisina

tuotteina, joilla on tarina.

Kierrättämisen edelläkävijänä kestävä käsityö keksii keinot hyödyntää jo olemassa olevia materiaaleja tai varmistaa tuotteiden raaka-aineiden alkuperän eettiset ja ekologiset vaikutukset.

Kestävästä käsityöstä kertomassa

Olin kertomassa työstäni kansainvälisessä NordFo:n Make & Learn-konferenssissa Göteborgissa syyskuussa 2019. Oli tärkeää esitellä työn tuloksia pohjoismaiselle ja kansainväliselle tiedeyhteisölle, jotta voimme kehittää käsityön opetusta ja käsityötoimijuutta niin paikallisesti kuin maailmanlaajuisesti. Esittelin työtäni ensimmäisenä kestäväan käsityön ryhmässä ja palaute oli positiivista. Oli myös tärkeä kuulla millaisia ajatuksia muilla pohjoismaisilla tutkijoilla on kestävästä käsityöstä.

Samalla pääsimme tutustumaan Göteborgin lähellä olevaan Nääsin opettajankoulutusseminaariin, jonka perustaja Otto Salomon oli ruotsalaisen käsityönopeutuksen kehittäjä 1800-luvun lopulla. Salomon vaihtoi ajatuksia myös suomalaisen koulun ja käsityönopeutuksen kehittäjän Uno Cygnaeuksen kanssa.

Sain stipendin Väanästen sukuseuralta konferenssimatkaani varten tammikuussa 2019. Stipendi mahdollisti matkan Göteborgiin ja haluan esittää siitä nöyrimmät kiitokseni.

Käsityöpussi ja pieni käsityö jaettiin konferenssiin osallistujille.

Make & Learn NordFo –konferenssi.

Samalla haluan kannustaa kaikkia tekemään käsitöitä, dokumentoimaan omia tai sukulaisten tuotoksia, jos ei muuta niin ainakin ostamaan tuotteita ja palveluja käsityöläisiltä.

Vaihtovuosi Australiassa

Ronja Väänänen

Minulle myönnettiin Väänästen sukuseuran stipendi vuodelle 2019. Tässä on tarina, kuinka sen käytin.

Tammikuussa 2019 muutin maapallon toiselle puolelle, Australiaan. Suuntana oli pääkaupunki Canberra, johon minut valittiin yliopisto-vaihtoon. Vaihto oli osa Eurooppa-lain kandidaatti tutkintoani Maastrichtissa, Alankomaissa.

Australian Kansallinen Yliopisto (ANU) on arvostettu ja vaativa yliopisto. Puolen vuoden aikana opiskelinkin ahkerasti. Opintoni sisälsivät kursseja sekä kansainvälisestä että australialaisesta laista. Yliopistolla asuimme kampuksella, minkä vuoksi sain viettää paljon aikaa kansainvälisessä vaihto-oppilas ryhmässä. Tulen varmasti tulevaisuudessa vierailemaan heidän luonaan ympäri maailmaa.

Puolen vuoden aikana opin uusia asioita sekä tutustuin australialaiseen historiaan ja kulttuuriin. Australia on todella suuri maa ja etäisyydet kaupunkien välillä valtavia. Ehdin

Kuva otettu viimeisenä päivänä Canberrassa. Kuvassa myös muita vaihto-oppilaita Ranskasta, Alankomaista ja Belgiasta.

Kuva on otettu Lone Pine Koala Sanctuaryssa, Brisbanessa. Pääsimme pitämään koalia sylissä ja silittämään kenguruita.

matkustella ympäriinsä, mutta pääsin näkemään maasta vain murto-osan. Vierailin myös Uudessa-Seelannissa.

Sää Australiassa oli hyvin erilainen kuin Suomessa. Saapuessani maahan tammikuussa, Australiassa oli vuoden kuumin aika. Päivisin lämpötila nousi yli 30 asteen. Yleisesti luullaan, että Australiassa on aina lämmintä ja aurinkoista. Tämä kuitenkin osoittautui harhaluuloksi, kun huhtikuussa ilmat alkoivat viilenemään. Erityisesti

Canberrassa talvi on kylmä ja sateinen. Joinakin öinä päästiin jopa pakasen puolelle. Minun täytyi hankkia paksumpi takki ja hanskat.

Aika vaihto-oppilaana oli ikimuis-toinen ja kotiin palasin monta kokemusta rikkaampana. Suuri kiitos tästä kuuluu Väänästen sukuseuralle. Sukuseuran myöntämä stipendi mahdollisti osaltaan vaihdon toteutumisen.

Lämmin kiitos tästä ainutlaatuisesta tuesta!

Mielenkiintoiseen ja monipuoliseen sairaanhoitajan ammattiin

Taru Weckström

Valmistuin sairaanhoitajaksi Metropolia ammattikorkeakoulusta toukokuun lopussa 2019. Kyseinen opiskelupaikka ei ollut itselleni se ensimmäinen, vaan lukion jälkeen aloitin opiskelijaelämäni Helsingin yliopistolla kemian opintojen parissa. Kävin hankkimassa myös raapaisun työkokemusta sijaisena oikeuskemian laboratoriossa, mutta totesin kuitenkin, ettei ala ollut itselleni se oikea. Hain opiskelemaan sairaanhoitajaksi syksyllä 2015, sain heti paikan ja aloitin opintoni tammi-kuussa 2016.

Sairaanhoitajan ammatin mielenkiintoisuus ja monipuolisuus imaisi minut heti mukaansa, ja opintoni edistyivätkin tavoiteaikataulun mukaisesti koko kolmen ja puolen vuoden opintojen ajan. Suuri osa, noin kolmasosa sairaanhoitajaopinnoista suoritetaan käytännön harjoitteluna erilaisissa työympäristöissä. Harjoittelupaikkojen varaaminen ja saaminen on paljon kiinni sorminäppäryydestä, nopeasta nettiyhdistyksestä ja hyvästä tuurista. Paikat varataan koko Suomen kattavan varausjärjestelmän kautta, jossa tuhannet opiskelijat yrittävät varata

harjoittelupaikkansa samaan aikaan, jokaisella tietenkin tavoitteena saada itseä kiinnostava paikka. Olin onnekas, ja pääsin suorittamaan kaikki harjoitteluni mielenkiintoisissa ja oppimiseni kannalta huippuhyvissä paikoissa. Harjoittelupaikoilla on merkitystä erityisesti kädentaitojen oppimisessa: etenkin nyt lähiopetuksen määrän viime aikoina vähennettyä kädentaitojen harjoittelu oppitunneilla jää vähäiseksi.

Harjoittelujaksot ovat tärkeitä myös sairaanhoitajan ammattiin kasvamisen kannalta. Olen päässyt hoitamaan ja kohtaamaan todella erilaisissa elämäntilanteissa ja elämän vaiheissa olevia ihmisiä. Olen päässyt näkemään syntymän ja kuoleman, ja paljon siitä mitä mahtuu niiden väliin. Olen hoitanut vauvoja, jotka ovat syntyneet vain tunteja sitten, ja toisaalta ihmisiä, joilla kuolema on vain tuntien päässä. Olen hoitanut perusterveitä aikuisia, jotka tarvitsevat vain antibiootin infektiosta parantumiseen. Olen hoitanut myös heitä, joiden auttamiseen omat keinot tuntuvat riittämättömiltä, kun päihderiippuvuuden

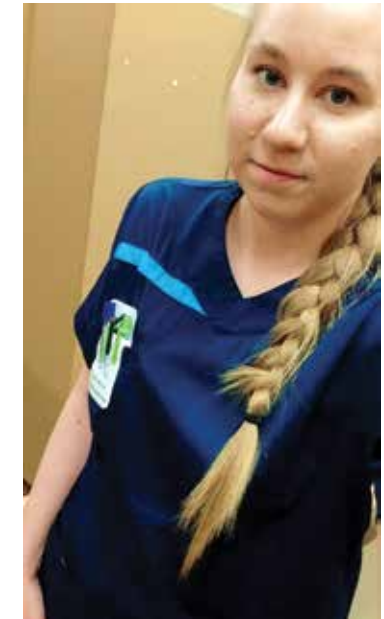
myötä ongelmia on elämän kaikilla osa-alueilla.

Harjoitteluiden lisäksi opintoihin kuuluu luonnollisesti myös paljon teoriaopetusta lukuisista eri aiheista. Ehkä antoisimpana koin akuutin hoitotyön syventävät opinnot viimeisen kevään alussa. Kurssilla perehdyttiin päivystyspotilaan ja tehohoitopotilaan hoitoon, sekä leikkaussalissa tapahtuvaan hoitotyöhön. Opettajat olivat innostavia ja kannustavia, mutta myös vaativia, olisimme pian valmistumassa, ja kurssi oli viimeinen tilaisuus saada oivalluksia ja eväitä koulusta ennen työelämään astumista.

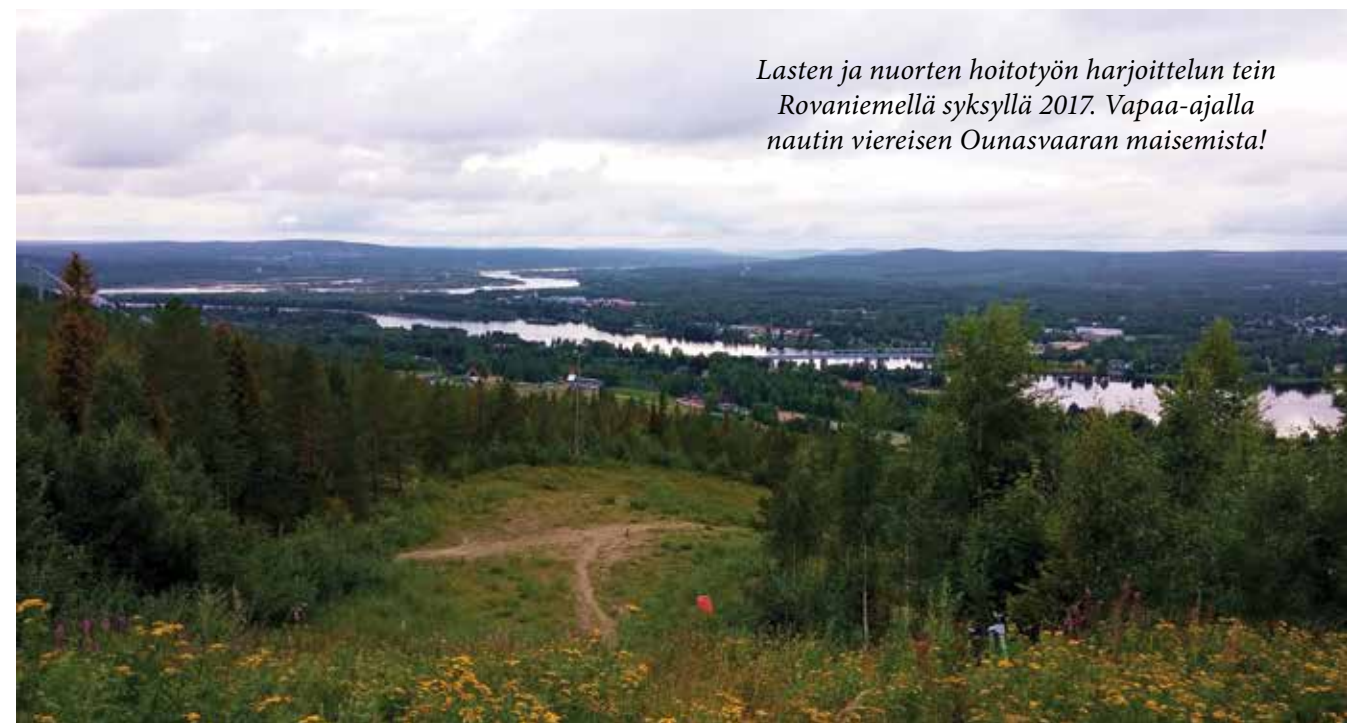
Sukuseuran myöntämä stipendi antoi aikaa ja jaksamista keskittyä opiskeluun syventävien opintojen aikana. Valmistuin tavoiteajassa erinomaisin arvosanoin. Tällä hetkellä työskentelen Helsingin kaupungin kotisairaalaissa, jossa sairaalatasoista hoitoa viedään potilaille kotiin. Työ on itsenäistä, vastuuta on paljon, ja

pääsen hyödyntämään jo hankittua osaamistani. Opittavaa kuitenkin riittää edelleen valtavasti, vaikka muodollinen pätevyys työhön on jo saatu.

Kiitos vielä Väänästen sukuseuralle opintojeni tukemisesta!

Ensimmäistä kesää töissä sairaanhoitajana vuonna 2018.

Lasten ja nuorten hoitotyön harjoittelun tein Rovaniemellä syksyllä 2017. Vapaa-ajalla nautin viereisen Ounasvaaran maisemista!

Sveitsiä ja Tobleronea

Tiina Väänänen

Olin yksi niistä onnekkaita, joka sai Väänästen sukuseuran stipendin vuonna 2017. Vaikka aikaa on jo kulunut, muistelen yhä ilolla ja lämmöllä sukuseuralta saamaani avustusta, joka tuli itselleni enemmän kuin tarpeeseen Sveitsin seikkailullani.

Ennen stipendin saamista olin suorittanut harjoittelun Suomen Sveitsin suurlähetystössä Bernissä, jossa tein kattavasti erilaisia seuranta- ja raportointitehtäviä syksyllä 2016. Sveitsin pääkaupunki sulatti sydämeni upealla arkkitehtuurillaan, rauhallisella elämänmenollaan sekä fantastisilla alppimaisemillaan. Harjoitteluni päätyttyä olin erittäin tyytyväinen kokemuksiini sekä työelämästä että Sveitsistä.

Onnekseni sain paluumuuttaa Sveitsiin takaisin heti helmikuussa 2017. Tällä kertaa kohteenani oli Bernin sijasta vajaan 40 000 asukkaan Fribourg, jonne lähdin suorittamaan kaksoistutkintooni kuuluvaa vaihtojaksoa sekä kirjoittamaan graduani. Tavoitteenani oli suorittaa paikallisessa yliopistossa julkistaloustieteen kursseja sekä saada gradu valmiiksi.

Kuten arvata saattaa - kurssit valmistuivat, gradu ei.

Sveitsi on tunnettu korkeasta hintatasostaan, joka kuritti omaakin lompakkoani tarpeettoman kovakouraisesti. Fribourgissa kymmenen neliön vuokra-asunto maksoi lähes 700 e kuussa, mihin eivät mitkään opintotuet riittä. Ottaen huomioon sen, että olin viettänyt jo syksyn Sveitsissä, tilini alkoi näyttää jo siltä, että söisin makaronia ja ketsuppia koko puolen vuoden ajan. Kiitos Väänästen sukuseuran, itselläni oli varaa huolehtia ruokaympyrästäni hieman paremmin ja herkutella välillä myös ruhtinaallisesti Toblerone-suklaalla.

Fribourgin ajasta jäi monia rakaita muistoja mieleen, kuten äitini

60-vuotissyntymäpäivien juhliminen Matterhorn-vuoren kupeessa, onnistuneet ryhmätyöt sekä suosikkikahvilani Fribourgin vanhassa kaupungissa.

Vaikka graduni maahanmuuttajien työmarkkinaintegraatiosta ei valmistunut aikataulun mukaisesti Sveitsissä, se kuitenkin onneksi valmistui keväällä 2018, jolloin valmistuin sekä Tampereen että Fribourgin yliopistosta julkistaloustieteen maisteriksi. Valmistumiseni jälkeen muutin Helsinkiin ja aloitin Valtiontalouden tarkastusvirastossa (VTV) nuorten asiantuntijoiden ohjelmassa, jossa olen saanut työskennellä tekoälyprojektin sekä finanssipolitiikan tarkastusten parissa.

Tällä hetkellä työskentelen edelleen

VTV:llä kansainvälisen ympäristötarkastusten työryhmän apulaispääsihteerinä, joka tulee kuulumaan työtehtäviini ainakin seuraavien kahden vuoden ajan. Lähes 80 maan työryhmän puheenjohtajuus siirtyi Indonesialta Suomelle vuosiksi 2020–2022 ja tarkastusten pääteemat on nidottu yhteen YK:n kestävä kehityksen tavoitteiden kanssa.

Onnekseni voinkin todeta olevani tällä hetkellä juuri itselleni sopivassa elämäntilanteessa, jossa olen rakentanut elämälleni onnelliset ja vankat rakenteet Helsinkiin. Ilman Fribourgia en olisi tässä pisteessä, ja ilman Väänästen sukuseuraa Fribourgista tuskin olisi yhtä valoisia muistoja. Lämpimät kiitokset siis sukuseurallemme!

Tietojenkäsittelyä Skotlannissa ja Lontoossa

Viivi Pursiainen

12-vuotiaana sain kuulla äidiltäni, että omien verkkosivujen tekemiseen ei tarvita sen hienompia välineitä kuin tekstin-käsittelyohjelma. Tästä tiedosta lähti kiinnostukseni nettisivujen rakentamiseen ja tietojenkäsittelyyn.

Suuntasin aluksi taidelukioon siinä uskossa, että nettisivujen ulkoasujen suunnittelu oli se, mikä minua eniten viehätti harrastuksessani. Pian kuitenkin tajusin, että pidin enemmän teknisestä kuin taiteellisesta puolesta. Niinpä urani taiteilijana jäi vain lukiotasolle ja päätin jatkaa alun perin ajatteleman graafisen suunnittelun sijaan tietojenkäsittelyyn.

Yliopiston valitseminen lukion jälkeen oli yksi eniten elämääni vaikuttavia valintoja. Olin aina pitänyt itsestään selvänä, että jäisin Helsinkiin, sillä se oli helppo, luonnollinen ja turvallinen valinta. Lukiota ja ystäviltä saatujen vinkkien kautta aloin kuitenkin harkitsemaan vaihtoehtoja ulkomailla. Opiskelu ulkomailla vetosi sisäiseen haluuni matkustaa ja nähdä

maailmaa ja johdatti minut aloittamaan tietojenkäsittelytieteen yliopisto-opinnot Helsingin sijaan Skotlannissa, Dundeen yliopistossa.

Ulkomaille muuttaminen oli ensimmäinen askel, joka sai minut ymmärtämään, miten paljon vaihtoehtoja minulla oikeasti onkaan mistä valita. Tämä ajatus kannusti minua ajattelemaan aiemman pienen näkökulmani ulkopuolelle ja asetin tavoitteekseni maisterin tutkinnon Lontoossa, hyvämaineisessa University College London yliopistossa. Yliopiston hyvän akateemisen maineen vuoksi tavoite oli lähinnä vain haave, joka kannusti

minua yrittämään parhaani läpi neljän vuoden kandidaatin tutkinnon.

Toukokuussa 2018 sain sähköpostitse tarjouksen UCL:ista. Minut oli hyväksytty Software Systems Engineering maisteriohjelmaan. Tarjous oli ehdollinen ja riippui loppuarvosanoistani Dundeen yliopistosta, mutta erityisen hyvin menneen viimeisen vuoden ansiosta arvosanat eivät tuottaneet ongelmia. Olin myös hakenut ja saanut tarjouksen Helsingin yliopistoon, mutta jälleen kerran päätin lähteä tutun ja turvallisen sijaan kohti uusia haasteita.

Aloitin opinnot syyskuussa 2018 ja

opiskelu on alkanut vauhdikkaasti. Maisterin tutkinto Englannissa kestää vain 12 kuukautta, joten suuri määrä informaatiota ja työtä on laitettu erittäin tiukkaan aikatauluun. Meno Lontoossa, 9 miljoonan asukkaan kaupungissa, lisää hulinaa opiskeluelämäni, mutta silloin tällöin sallin itselleni pienen

lepotaun poissa Lontoon ruuhkan keskeltä.

Haluan kiittää Väänästen sukuseuraa opintojeni tukemisesta ja täten myös haaveeni täyttämiseen osallistumisesta. Opiskeluni ulkomailla on opettanut minut ajattelemaan isommin ja odotan innolla mihin tie ni vie UCL:in jälkeen.

Sukuseura jakoi opiskelijastipendejä

Vuoden 2018 opiskelijastipendit saivat: Marja Heikkinen, Meeri Piipari, Viivi Pursiainen, Niina Väänänen, Taru Weckström, Hanna Kaimo, Sampo Savolainen ja Ronja Väänänen.

Väänästen sukuseura tukee stipendeillä sukuseuran opiskelijoita korkeakoulussa, yliopistossa tai ammatilliseen tutkintoon tähtäävässä

oppilaitoksessa koti- ja ulkomailla sekä korkeamman opinnäytteen suorittamista tai muun yleishyödyllisen tutkimuksen tekemistä. Stipendin saaneet opiskelijat esittelevät opinnäytteitään Väänästen sukupuoli-lehdessä.

Opiskelijastipendejä voi hakea vuosittain lokakuun 31. päivään mennessä. Stipendien saajat päätetään marras-joulukuussa.

Kaet toisistaan niin ne tykkee - Sukuseura kokoontuu yhteen

Sukukirja Pöljän ja Kolmisopen Väänäsistä julkistettiin Siilinjärvellä

Sukuseuran kunniajäsen, keravalainen Pertti Väänänen toimitti kirjan Pöljän ja Kolmisopen kyliin asettuneesta sukuhaarasta, joka on lähtöisin Kehvon Puiroolahdesta 1750-luvulla. Kirja julkistettiin 14. tammikuuta Siilinjärven kirjastossa, jonka lukusali täyttyi Väänäs-sukuisista.

Pertti Väänänen kertoi oman sukuhaaransa kirjan tietojen keräämisestä ja kirjan työstämisestä. Hän kävi useamman kerran Pöljällä ja Kolmisopella tapaamassa ihmisiä, joilta hän sai aineistoa kirjaan ja joita hän kiitti tilaisuudessa. Pertti Väänäsen

Pertti kädessään uunituore sukukirja, puoliso Terttu kukitettuna ja sukuseuran esimies Pentti

Sisarukset Maarit, Jouko ja Pertti

juuret johtavat Pöljän Lassilaan, mutta hän ei ole koskaan asunut Siilinjärvellä. Kirjaa tehdessä Pöljän ja Kolmisopen seudut tulivat tutuiksi myös kirjoittajalle.

Kirjassa on muun muassa tuohityömestari Myllyn Erkki Väänäsen, savolaisrunoilija Rieska-Kalle Väänäsen ja mestarilaulaja Erkki Väänäsen sekä kyläpelimanni Seppo Väänäsen sukutaulut, tarinat ja valokuvat.

Kirjan kannessa on kuva Pöljän kotiseutumuseon vuonna 1876 rakennetusta savutuvasta, joka on tuotu Kalliolammen tilalta. Lassilan emäntä ja Pöljän koulun opettaja Elsa Väänänen osti savutuvan Ester ja Yrjö Väänäselä kotiseutumuseota varten.

Sukuseuran esimies Pentti Väänänen esitteli sukuseuran toimintaa ja sukututkimusta, jota johtaa Pertti Väänänen. Esimies kiitti Pertti Väänästä tuloksellisesta sukututkimustyöstä ja viimeisimmästä sukukirjasta. Samalla hän kiitti kirjan valmistumiseen myötävaikuttaneita sukuhaaran jäseniä sekä Pertin puolisoa, työhön myös osallistunutta Terttu Väänästä.

Paikallislehti Uutis-Jousi (17.1.2019) huomioi hyvin kirjan ja julkistamistilaisuuden. ”Väänäsen sukukirja valaisee hyvin koko seudun historiaa”, siinä otsikoitiin.

Pentti Väänänen

Siilinjärven kirjastoon kokoontui nelisenkymmentä Väänäs-sukuista, kaikki eivät tosin ehtineet kuvaan.

Kaet toisistaan niin ne tykkee - Sukuseura kokoontuu yhteen

Väänästen sukuseuran vuosikokous Tampereen Vapriikissa 6.4.2019

Jo kokousta edeltäneenä perjantailtana menttiin 40 hengen sukulaisjoukolla Tampereen Teatteriin katsomaan Johannes Linnankosken näytelmää **Pakolaiset**. Linnankosken avainromaani kertoo hämäläisestä perheestä, joka pakenee tätä kohdannutta häpeää Pohjois-Savoon, Lapinlahdelle. Kaikin puolin ajankohtaista teemaa, pakolaisuutta, kuvannut näytelmä

kertoo hyvin myös suomalaisista heimoista kaikkine ominaispiirteineen. Tässä näytelmässä törmäsivät jäyhä hämäläisyys ja letkeä savolaisuus.

Aurinkoinen kevätää oli paras mahdollinen myös lauantain kokouspäivänä. Vapriikissa tapaamisen ja aamukahvin jälkeen lähdettiin esimies

Pentti Väänänen opastamalle kävelykierrokselle Tampereen ydinkeskustaan. Pentti oli lukenut hyvin paikallishistorian läksynsä ja Matti Ketolan täydentämänä he tarjosivat kokousvieraille hienon kuvan Tampereen teollistumisesta ja sen jälkeisestä historiasta aina nykypäivään asti. Kuvat kertovat aloituksesta kokouspaikan, Vapriikki-museon pihalla ja Tammerkosken ylityksestä Palatsiraitin siltaa myöten.

Monelle olikin uutta, että Tampere on pohjoismaiden suurin sisämaan-kaupunki, jonka väkiluku kasvaa

pienen kunnan asukasmäärällä vuosittain. Kaupungissa on 50 tuhatta opiskelijaa, joiden ansiosta tamperelaisten keski-ikä on 24 vuotta. Tampere on yliopisto- ja teollisuuskaupunki, mutta myös kulttuurikaupunki, jossa on 10 teatteria.

Kokoukseen osallistui 53 henkilöä

Kuudesta kunniajäsenestä **Assar Väänänen, Pertti Väänänen** ja **Kalevi Väänänen** osallistuivat vuosikokoukseen.

Ennen kokouksen alkua kokousväki esittäytyi toisilleen, kukin seisaaltaan.

Sukuseuran iloksi vuosikokouksiin tulee aina myös uusia jäseniä, jotka Väänästen vahvan sukututkimustoiminnan ansiosta myös löytävät etsimänsä sukujuuret.

Marja-Leena Ketola ja Lea Väänänen saivat sukututkimusstipendit työstään Kurolanlahden sukuhaaran tutkimisessa ja tietojen keräämisessä.

Vuosikokouksen puheenjohtajaksi valittiin Matti Ketola, sihteerinä toimi sukuseuran sihteeri Jukka Väänänen. Kokouksessa käytiin läpi sääntömääräiset asiat. Jäsenmaksuksi päätettiin 10 euroa, ainaisjäsenmaksuksi 170 euroa.

Sukuseuran jäsenmäärä vuoden 2018 lopussa oli 655 henkilöä. Seuraava, kolmen vuoden välein pidettävä sukukokous on Mikkelissä elokuun 1.-2. päivinä vuonna 2020.

Sukututkimustoiminnasta

Sukututkimustoimintaa johtava Pertti Väänänen kiitti sukuseuraa ja

erityisesti esimiestä kannustuksesta ja tuesta sukukirjojen julkaisemiseen. Powerpoint-kalvoin hän esitteli, kuinka Pohjois-Karjalaan ja Pohjois-Savoon Väänäset ovat tulleet pääasiassa Rantasalmen Tuusmäestä ja ovat saman Antti Väänäsen jälkeläisiä. Yksi Väänästen keskittymä on ollut Kehvon Väänälänrannalla. DNA-tutkimukset viittaavat nyt siihen, että Yli-Kiimingin Väänäset olisivat myös lähtöisin tästä suunnasta.

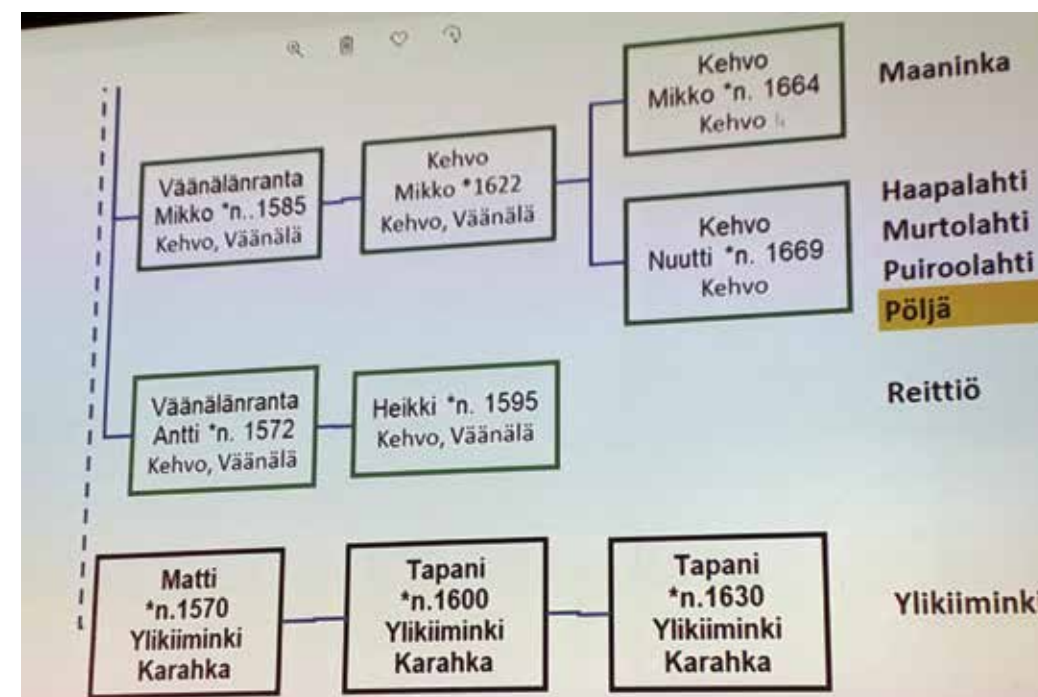
Tammikuussa 2019 ilmestyi Pöljän ja Kolmisopen Väänästen sukukirja, jonka toimitti Pertti Väänänen. Kurolanlahden/Pulkonlahden Väänästen sukukirja on ilmestynyt seuraavaksi. Tekeillä on myös Hirvimäen sukuhaaran kirja, johon tietoja kerää tällä hetkellä Reetta Väänänen.

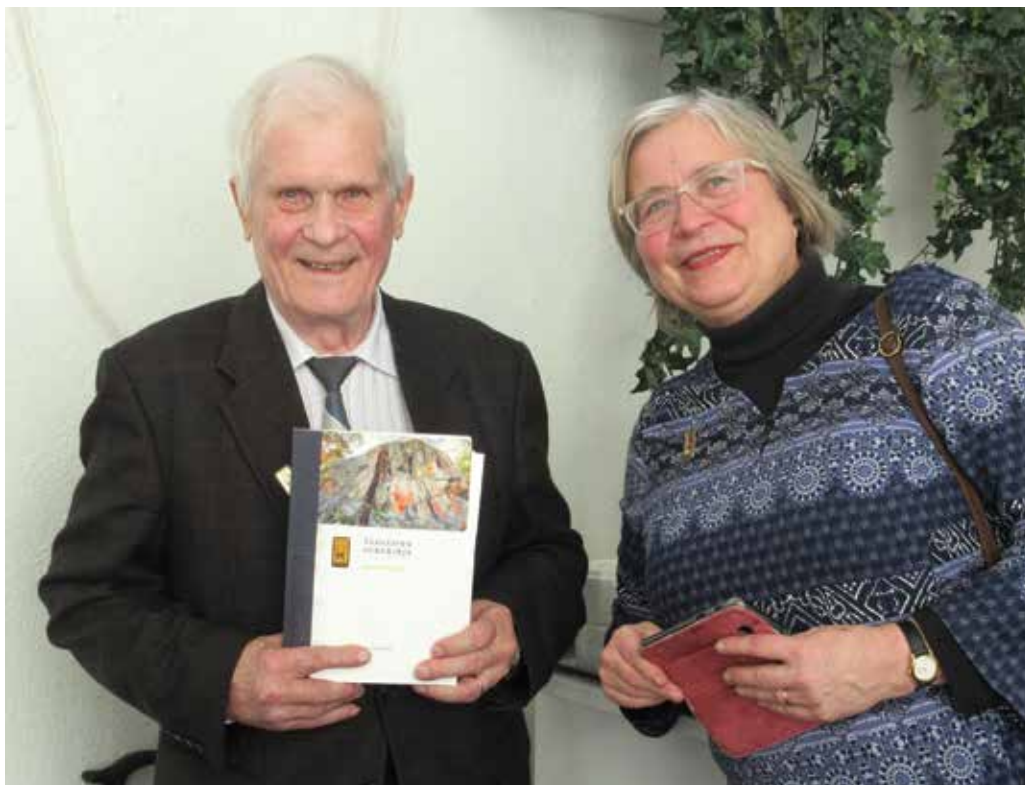
Kehvon ja Hamulan alueen Väänäsiä ei voi käsitellä yhtenä alueena, koska tämä tai nämä sukuhaarat ovat monimutkaisia ja vasta alustavassa selvityksessä. Myös Puiroolahden/Haapalahden sukuhaaran selvitys on

liikahtanut eteenpäin. Puiroolahdesta lähteneitä sukuhaaroja ovat mm. Kolmisopen, Pöljän, Murtolahden, Haapalahden sukuhaarat.

Etelä-Savon sukuhaarat eli Rantasalmen, Juvan ja Ristiinan Väänäset ovat vielä selvittämättä. Aktiivinen sukutietojen kerääminen ei ole vielä käynnistynyt tällä alueella.

Eeva-Riitta Piispanen
Kuvia myös Heikki Aaltoselta

Ennen kokousta kunniajäsen Assar Väänänen esitteli työtään Väänäseepoksen parissa, jota hän on kirjoittanut kalevalamittaan jo useita vuosia. Sukutaulujen tulkinnessa kuitenkin riittää edelleen hiottavaa. Alkuosan, *Ennen Väänälää* kirjoittaja luovutti jo painettavaksi ja se julkistettiin vuosikokouksen yhteydessä. Selostus ja pieni ote on sivulla 26.

Yhteyshenkilönä ja toimittajana toimi Riitta Mäkinen (ku-
vassa) ja kirjan taittoi Maria Väänänen. Kansikuvaksi valikoitui kalliopiiirroksia, jotka edustavat varhaista asutusta nykyisessä

Itä-Suomessa. Moni kokousosanottaja osti uusimman Väänästen sukukirjan osan saman tien ja sai tekijän omistuskirjoituksen.

RM

Väänästen sukukirjan saatavilla olevat osat

Pohjois-Karjala - toimittanut Kalevi Väänänen, ilmestynyt 2013, 460 s. 2. p.

Reittiön Väänäset - toimittanut Pentti Väänänen, ilmestynyt 2013, 583 s.

Varpasen Väänäset - toimittanut Mauno Väänänen ja Pertti Väänänen, ilmestynyt 2016, 379 s.

Pöljän ja Kolmisopen Väänäset, toimittanut Pertti Väänänen, ilmestynyt 2019, 377 s.

Ennen Väänälää, kirjoittanut Assar Väänänen, ilmestynyt 2019, 91 s.

Kirjojen hinta sukuseuran jäsenille 30 €, muille 40€. Ennen Väänälää -kirja 10€. Lisäksi postimaksut. Tilaukset ja tiedustelut: [vaanastensukuseura\[at\]gmail.com](mailto:vaanastensukuseura[at]gmail.com)

Sukuseuran matka Viroon 11.–14.6.2020

Väänästen Sukuseura järjestää matkan Itä-Viroon 11.–14.6.2020. Matka tehdään Väänäsen linja-autolla, joka lähtee Varpaisjärveltä **torstaina 11.6.** klo 5.30 ja ajaa reittiä Nilsiä, Siilinjärvi, Kuopio, Varkaus, Mikkeli ja Lahti. Bussi saapuu Helsingin Länsisatamaan noin klo 12.15. Muualta tulevat liittyvät ryhmään satamassa. Laivaan meno 13.10 mennessä.

Tulo Tallinnaan 15.30, mistä jatketaan suoraan Rakvereen. Siellä yövytään AQVA Hotel & Spa -kylpylässä. Ruokailu laivalla tai kylpylässä.

Perjantaina 12.6. tutustumme Narvan seutuun ja Hermannin linnaan, minkä jälkeen ajamme Tarttoon, jossa yövyimme **Dorpat-hotellissa**. Kenttälounas matkalla ja päivällinen hotellissa.

Lauantaina 13.6. tutustutaan oppaan johdolla Tarttoon ja tehdään kiertoajelu. Iltapäivällä halukkaat jäävät tutustumaan Tartton kohteisiin. Muut lähtevät bussilla käymään Valgassa ja Latvian puolella Valkassa sekä paluumatkalla Otepäässä. Päivällinen hotellissa.

Sunnuntaina 14.6. lähdemme paluumatkalle Tallinnaan, josta laiva lähtee

klo 13.30 ja saapuu Helsinkiin klo 15.30. Bussi palaa tuloreittiä Varpaisjärvelle sunnuntain kuluessa. Ruokailu laivalla.

Matkan hinta kahden hengen huoneessa on noin 380 €, lisämaksu 1 hengen huoneesta 85 €. Hintaan sisältyvät laivaliput ja kuljetukset veroineen, majoitus, ohjelmaan merkityt ruokailut ja sisäänpääsy kohteisiin. Matkan aikana kerrotaan monipuolisesti Viirasta ja sen historiasta, kulttuurista ja koulutuksesta sekä Baltian maista.

Matkalla tarvitaan passi tai virallinen henkilötodistus. Vastuullisena matkan järjestäjänä toimii Liikenne Väänänen Ky ja sukuseurasta matkan johtajana esimies Pentti Väänänen.

Matkalle otetaan 40 nopeinta. Matka toteutuu, jos lähtijöitä löytyy yli 30. Ilmoittautumiset viimeistään 29.2. mennessä [penttijuhani.vaananen\[at\]gmail.com](mailto:penttijuhani.vaananen[at]gmail.com) tai 040 721 7605.

Matkan tarkempi ohjelma laitetaan sukuseuran kotisivuille ja lähetetään ilmoittautuneille.

Sukuseuran hallitus

Murtolahden Väänäset Lomakartano Kivennavalle 7.3.2020 klo 13.00

Murtolahdesta ja Murtolahden Väänästä kerätään tietoja Väänästen sukukirjan uuteen osaan. Kirjahanke käynnistetään Lomakartano Kivennavalla lauantaina 7.3.2020 klo 13.00, osoite Kuonantie 280, Muuruvesi. Silloin kerrotaan sukuhaaran vaiheista ja

samalla voi tuoda henkilötietoja ja tarinoita sekä valokuvia skannattavaksi tulevaan kirjaan. Ilmoittautuminen 1.3. mennessä [penttijuhani.vaananen\[at\]gmail.com](mailto:penttijuhani.vaananen[at]gmail.com) tai puh. 040 721 7605. Tiedusteluja ja tietoja voi lähettää koko ajan puhelimella tai sähköpostilla.

Sukuseuran hallitus tiedottaa

Ajankohtaisia asioita valokuvien kera löydät sukuseuran kotisivuilta: www.vaanastensukuseura.fi. Sukuseuraan voi liittyä kotisivujen kautta tai ilmoittamalla yhteystiedot sihteerille. Jäsenmaksu on 10 €/vuosi.

Sukuseura tukee Väänäs-sukuaisia opiskelijoita stipendein. Vuoden lopussa jaettavien stipendien säännöt ja hakuohjeet löytyvät sukuseuran kotisivuilta. Stipendien **hakuaika päättyy lokakuun lopussa.** Lisäohjeita ilmoitetaan keväällä jäsenkirjeessä ja seuran [www-sivuilla](http://www.sivuilla).

Ilmoita sähköpostiosoitteesi sukuseuralle, jolloin jäsenkirje ja jäsenmaksu lähetetään sähköpostilla.

Näin sukuseura säästää rahaa ja aikaa. Jäsenkirjeestä tietokoneesi saattaa herjata, että viesti ei välttämättä tule Väänästen Sukuseuralta. Se on aiheeton varoitus. Muista ilmoittaa myös osoitteen muutoksista, muuten Sukupuolehti ei tule!

Sukuseurojen Keskusliitosta voi tilata keskusliiton julkaisemaa Sukuviestilehteä. Sen voi tilata myös digi-lehtenä. Sukuseurojen Keskusliitto 094369 9450 ja sähköpostiosoite toimisto@suvut.fi.

Vanhat Väänästen sukupuu -julkaisu on luettavissa seuran kotisivuilla, ja niitä sekä sukuseuran historiikkia voi tilata esimieheltä puh. 040 721 7605.

Posti Green

Kutsu sukuseuran vuosikokoukseen 4.4.2020 Siilinjärvelle

Väänästen Sukuseura ry:n vuosikokous pidetään **lauantaina 4.4.2020 klo 13.00** Siilinjärvellä, Kylpylähotelli Kunnonpaikassa, osoite Jokiharjuntie 3, 70910 Vuorela.

Ilmoittautuminen ja kahvit klo 9.30 alkaen. Sukututkimuksesta ja sukuhaaroista, erityisesti Kehvon, Murtolahden, Kurolanlahden, Hirvimäen ja Limalahden sukuhaarat klo 10.00–12.00. Lounas klo 12.00. Vuosikokous alkaa klo 13.00. Lopuksi on kahvit noin klo 15.00.

Vuosikokouksessa käsitellään sukuseuran sääntöjen 6 §:n asiat. Vuosikokouksen käsiteltäväksi tarkoitetut asiat on jätettävä kirjallisesti esimiehelle tai

hallitukselle 20.3.2020 mennessä.

Kokouksen yhteydessä on myytävänä sukuseuran rinta- ja korvakoruja, solmioneuloja, sukuviirejä ja sukukirjoja.

Osallistumisesta vuosikokoukseen pyydetään **ilmoittamaan 13.3.2020** mennessä sukuseuran esimiehelle Pentti Väänäselle, puh 040 721 7605 tai sähköpostilla: penttijuhani.vaananen[at]gmail.com. Kaikki Väänäs-sukuiset ovat tervetulleita vuosikokoukseen.

Tervetuloa Siilinjärvelle

Hallitus

Sukujuhla ja 18. suukokous 1.-2.8.2020 Mikkeliissä

Väänästen sukujuhla ja Väänästen Sukuseura ry:n sääntömääräinen 18. suukokous pidetään 1.-2.8.2020 Mikkeliissä ammattikorkeakoulun tiloissa osoitteessa Patteristonkatu 3, 55100 Mikkeli. Lauantaina on ohjelmassa mm. sukuhaarojen historian ja kirjojen esittely sekä kesäteatteri. Sunnuntaina

on messu Mikkelin tuomiokirkossa, sukujuhla ja suukokous. Lapsilla on mahdollisuus käydä Visulahdessa. Sukutapahtuma-viikonlopusta tiedotetaan tarkemmin huhtikuun jäsenkirjeessä ja sukuseuran kotisivuilla.

Sukuseuran hallitus